

Deținut politic la 16 ani

Ioan
Seicean,
57 de
ani,
consilier
local în
Mediaș.

pag. 7

Nr. 35 • 30 august - 5 septembrie 1995 • 16 pagini - 500 lei

FLACĂRA

Fondată în 1911 de C.BANU

Editată de
S.C. Publicațiile FLACĂRA S.A.

Președinte - director general
GEORGE ARION

Redactor șef
Răzvan Dumitrescu

Un papion pentru neliniștea unui profesor

pag. 3

Dosar

Filierele traficului de copii

■ Este implicat
un fost agent FBI

pag. 5

Reporter special

O salvare pentru... Salvare

pag. 8

Stare critică

Cum să nu poți cumpăra o casă

■ Ordonanța nr. 19
- o păcăleală de zile mari

pag. 9

Serial

La noi, nici câinii n-au pace

■ Record: după Dragodan,
o cățea fată 500 de pui !!!

pag. 6

Divertisment

Autografe Radio - Contact

pag. 14

MASINA DE SCRIS

oferă în continuare premiul
de un milion de lei

pag. 12-13

Grupul de firme

FREEDOM STAR

**Ion Șerban, președintele grupului
de firme „FREEDOM STAR”**

Serviciul Relații Publice și Presă al Inspectoratului General al Poliției

Informează:

În ziua de 18.08.1995, mai multe cotidiane centrale au publicat informații neverificate privind desfășurarea anchetei în cazul „Incineratorul”.

Pentru corecta informare a opiniei publice, facem următoarele precizări.

1. Colectivul de ofițeri din cadrul Inspectoratului General al Poliției, desemnat să ancheteze cazul, nu a făcut nici o declarație sau destăinuire presei, deci afirmația conform căreia „surse care doresc să-și păstreze anonimatul” are rolul de a da credibilitate unor zvonuri.

2. Precizăm că patronul firmei „FREEDOM STAR” din Constanța nu este implicat în cazul respectiv și nu se află în atenția colectivului de anchetă.

3. Nici un „cadru cu rang înalt din Poliția Română” nu este suspectat de participare la contrabanda cu țigări de la Constanța, astfel de afirmații fiind jignitoare pentru instituția noastră și dezono-rante pentru cine le lansează.

Către redacția revistei „Flacăra”

În cotidianul național „Ziua” nr. 357 din data de 18.08.1995 a fost publicat articolul „A început vânătoreea miliardarului Ion Șerban” în care, pe baza unor zvonuri și informații neverificate, sunt inserate mai multe acuzații foarte grave, care sunt nereale și dezinformează opinia publică.

Articolul poate aduce prejudicii mari firmelor „FREEDOM STAR”, în cadrul relațiilor de afaceri din țară și în străinătate.

La zvonurile publicate de către „Ziua”, în articolul respectiv vă comunicăm următoarele:

- firmele „FREEDOM STAR” au fost controlate pe diferite domenii, așa cum sunt efectuate asemenea verificări la toți agenții economici, însă nu este real că în prezent avem un control de anvergură, așa cum s-a menționat;

- pe baza unor contracte, firmele noastre livrează la mai multe combinate metalurgice din țară cantități importante de fier vechi și cunoscând foarte bine reglementările legale nu am exportat fier vechi și nu am exportat minereuri, iar cu privire la exportul de aceste materii prime, nici România nu a făcut asemenea operațiuni;

- firmele noastre, recent, au început efectuarea unor operațiuni în Ucraina, care sunt în curs de derulare și nu se poate vorbi de pierderi înregistrate;

- cu privire la afacerea „Incineratorul”, atât firmele „FREEDOM STAR” cât și președintele acestora, Ion Șerban, nu a cumpărat sau vândut țigări și nu ne-au interesat asemenea afaceri;

- ca președinte al Federației Române de Box, firmele noastre au sponsorizat turnee interne și internaționale, iar paginile cotidianului „Ziua” au prezentat pe larg succesele boxului românesc.

Întrucât toate aspectele din articolul respectiv nu sunt reale și ne pot aduce importante prejudicii materiale și morale, pe care le vom evalua în perioada următoare, vă rugăm să publicați dezmințirea acestor aspecte.

Vă stăm la dispoziție pentru clarificarea tuturor aspectelor pe care le doriți.

PUBLICATIILE Flacăra

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administrație:
Președinte - director general:

GEORGE ARION

Membri: Manuela Vasiliu Arion, Ion D. Goia,
Alexandru Păsărin, Mihai Sândoiu

Director juridic - personal: **CORNELIU OLTEANU**

Director publicitate și suplimente speciale:

MIHAI SÂDOIU

Director difuzare: **MANUELA VASILIU ARION**

Secretariat: **Mihaela Caroline Mușat** 222.33.31; 222.33.44; (2002)

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.

Telefoane: 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30; 223.15.40; 223.15.12,

223.15.37, 223.15.44, cu interioarele din paranteze

Fax: 222.82.89

Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București

Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București.

Flacăra

Redactor șef: **RĂZVAN DUMITRESCU**

Secretar general de redacție:

ADRIAN PETRESCU

Telefon: (2559)

■ **POLITICĂ** (2560) - Marian Ghițanu, Roxana Stancu

■ **EXTERNE** (2560) - Ion D. Goia, Ștefan Nicolae

■ **SOCIAL** (2600) - Alexandru Arion, Dan Gheorghe, Brîndușa

Nicolae, Constantin Severin, Toma Roman jr., Lucia Ștefanovici

■ **SPORT** (1453) - Pompiliu L. Dumitrescu

■ **FOTOREPORTERI** (2528) - Petre Cojocariu, Elena Ghera,

Florin Ioniță

■ **CORRESPONDENȚI ÎN ȚARĂ**: Pașcu Balaci, Ion Ceacăr

■ **CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂȚATE**: Alexandru Graur (Italia),

Mihai Rusu (Germania), Emanuel Tănăsă (SUA)

■ **SECRETARIAT DE REDACȚIE** (1453) - Crina Gorgoi

■ **CORECTURĂ** (1453) - Maria Antonescu, Angela Ștefănescu

Flacăra BIS

magazin

Redactor șef: **LIVIU TIMBUS**

REBUS REBUSACHE

Director publicații de divertisment:

ALEXANDRU PĂSĂRIN

Redactori șefi:

MIHAI ZGUBEA („Rebus”)

CONSTANTIN GRIGORE („Rebusache”)

Aurel Ștefan Alexandrescu, Gheorghe Brașoveanu, Simona Păsărin,

Simona Simzianu

Telefoane: (2036) director, (1457) redacție

PUBLICITATE ȘI SUPLIMENTE SPECIALE 222.68.05:

Călin Mărcușanu, Dragoș Bălă, Dan Căciuc, Adriana Dobrescu,

Marius Onofrei, Florin Petria

ȘEF COMPARTIMENT COMPUTERE: (2128) Cristina Chitulescu

TEHNOEDACTARE COMPUTERIZATĂ 222.67.38:

Mihaela Anghel, Maria Călin, Mirela Fotea, Eugen

Mațolă, Cezar Munteanu, Doru Vintilă

DIFUZARE 222.66.28: Robert Anton, Gabriel

Bumb, Cora Ciocanu, Marian Frunzeanu,

Doru Iancu, Valerică Leon, Neculai Luchian,

Marius Procopie, Nicolae Șerban, Marian Anton

PERSONAL (2128): Adrian Boicescu

FINANCIAR-CONTABIL (2128): Viorica Tudor, Gabriela Ionescu,

Florența Tudor

ADMINISTRATIV (2128): Dan Mircea Popa, Marian Băicoianu; (2600):

Liliana Crețu, Mariana Sănduleasa

Cititorii din străinătate se pot abona prin
Societatea Comercială „Publicațiile Flacăra” S.A.

TIPARUL: ROMÂNIA LIBERĂ

Revista **FLACĂRA** utilizează
informații furnizate de agenția
MEDIAFAX

Viața sub un președinte de regat

George Anion

Dar utilajele?

Un copil de 18 luni dintr-un orășel american cade într-un puț cu o circumferință de 20 de cm. E alertată poliția, intervin pompierii, medicii. Se strâng, bineînțeles, reporterii de radio și televiziune care relatează, în direct, cum se desfășoară operațiunile de salvare. Vin specialiști, se aduc utilaje performante, capabile să străpungă roci dure. Desigur, așa cum se întâmplă în astfel de ocazii, se adună și gură-cască și încurcă-lume; alții însă oferă soluții ingenioase și sunt de un ajutor real. Dacă am vorbi numai de femeia care încearcă să-i liniștească pe cei doi părinți inebuniți ne-am da încă o dată seama ce important este să nu fii singur când ți se întâmplă o nenorocire. Iar colectivitatea americană este extrem de sensibilă ori de câte ori i se petrece ceva neplăcut vreunui membru de-al ei. În final, după mai multe peripeții, din fericire fetița scapă și opinia publică răsuflă ușurată.

Cam acesta este subiectul filmului *Salvare spectaculoasă* pe care l-am urmărit recent la televizor, fără prea mare interes. O realizare nepretențioasă, dar care, pornind de la un caz real, îl istorisește palpitant și, pe alocuri, cu

emoție, pledând pentru solidaritate umană.

În încăperea unde am văzut filmul se aflau mai mulți care au privit cu coada ochiului la această peliculă. La sfârșit, o oarecare emoție pusese totuși stăpânire pe noi și ne-a lăsat câteva clipe pe gânduri. Tăcerea a fost însă întreruptă de întrebările neașteptate ale cuiva: „Dacă povestea s-ar fi petrecut la noi, oare ce s-ar fi întâmplat? Fetița ar mai fi scăpat cu viață?”

„Cum adică”, a sărit indignat altcineva, „vrei să spui că la noi oamenii nu se ajută unii pe alții la greu? Că noi am sta cu mâinile încrucișate dacă un copil s-ar afla la ananghie? Că n-ar sări imediat polițiști, doctori? Ce? La noi nu s-ar găsi specialiști care să descopere soluții de salvare? Cum adică? Noi avem inimi de piatră?”

„N-am pus la îndoială capacitatea pe care o avem de a vibra la suferințele semenilor noștri”, a venit răspunsul. „Dimpotrivă, uneori ne înduioșăm prea lesne. Dar de unde, Dumnezeuule mare, într-un caz similar cu cel din orășelul american, am lua noi utilajele acelea sofisticate? Și chiar dacă le-am avea, cât ar dura până s-ar obține aprobarea de a le folosi într-un alt scop și cum le-ai transporta sute de kilometri?”

Președinții nu ies la pensie

□ Dar, datorită unei inițiative legislative a dlui Adrian Severin, Ion Iliescu și succesorii săi se vor bucura de imunitate pe viață

După expirarea mandatului, președintele României va deveni automat membru al Curții Constituționale. Unii analiști politici se întreabă dacă nu cumva această inițiativă reprezintă un prim pas de apropiere făcut de P.D. către președintele Ion Iliescu. Adică, la alegerile de anul viitor, P.D. ar putea renunța la un candidat propriu la președinție în cazul realizării unui pact politic cu actualul președinte. În acest fel, șansele partidului dlui Petre Roman de a câștiga alegerile ar crește, în condițiile în care P.D.S.R. se compromite tot mai mult.

Vă prezentăm mai jos opinia dlui deputat Adrian Severin în legătură cu aceste interpretări. Împreună cu senatorul Cristian Dumitrescu, dânsul a vizitat timp de aproape cinci zile numeroase localități rurale și urbane din județul Suceava. „Drept să vă spun, mă surprinde această interpretare. În orice caz, nu aceasta a fost intenția noastră sau a mea. Nu este vorba aici nici de a ne apropia, nici de a ne îndepărta de dl președinte Iliescu. Rămânem tot atât de aproape sau de departe precum suntem acum.

Noi considerăm însă că dl președinte Iliescu urmează să

eupuizeze peste un an cel de-al doilea mandat al său și, în aceste împrejurări, dânsul nu mai poate candida. Or, ce se întâmplă cu foștii și viitorii președinți ai României nu este o problemă care-i interesează numai pe aceștia, ci pe întreaga națiune română. O persoană care a deținut o asemenea funcție de șef al statului nu mai este niciodată o persoană particulară. Președinții nu se pensionează în sensul comun al cuvântului. Într-un fel sau altul rămân până la capătul vieții persoane publice. În asemenea împrejurări este absolut normal să ne

gândim ce se întâmplă, nu cu dl Iliescu ca persoană, ci cu toți președinții care-și vor epuiza mandatul.

În al doilea rând, chiar și aceia care socotesc că ar mai putea candida o dată dl Iliescu, dacă n-au măsluit cumva alegerile, trebuie să-și imagineze că s-ar putea să nu mai câștige. Dacă ar fi să mă gândesc numai la ceea ce am auzit de la locuitorii județului Suceava, ar rezulta că dânsul nu mai are nici o șansă să câștige. Față de această situație trebuie să ne gândim ce se întâmplă cu un președinte care nu mai poate să câștige un nou mandat. Această preocupare nu este nouă în lume și în istorie. În toate țările civilizate, cu o democrație consolidată, există o legislație de acest tip și ea mai are și un alt merit: îi descurajează pe cei vizați de a se mai crampona de scaunul pe care-l ocupă. Și un om cu funcție înaltă care nu se cramponează de scaunul lui își îndeplinește mai bine misiunea decât unul care este obsedat, timorat de ideea că din șef de stat va ajunge șomer.

A consemnat
CONSTANTIN SEVERIN ■

Un papion pentru neliniștea lui Constantinescu

● Dacă electoratul mă consideră o alternativă, sunt gata să accept să candidez la președinție ● Dacă CDR ar avea mai mulți candidați - ar crește și șansele de a câștiga alegerile ● Eu aș atrage voturi pe care dl Constantinescu nu le poate obține ● Nu este obligatoriu ca dl Constantinescu să fie reales la anul președinte al CDR ● Cred că trebuie să alegem un candidat capabil să câștige

Ion Rațiu nu este încă hotărât să candideze la alegerile prezidențiale din 1996. Dar nici nu exclude această posibilitate. „Oriunde mă duc în țară lumea îmi cere în mod explicit să candidez la președinție. Dacă electoratul mă consideră o alternativă, sunt gata să accept această sarcină temerară”, ne spune Rațiu. Problema principală o constituie Protocolul Convenției Democratice în care se spune că președintele acestei alianțe este automat și unicul candidat la președinție. De asemenea, un semn de întrebare îl constituie și poziția pe care o va avea PNȚCD. Ion Rațiu nu are de gând să încalce hotărârile partidului său, dar consideră că lucrurile sunt în mișcare. Atât în Convenția Democratică, cât și în PNȚCD. Cu atât mai mult cu cât în PNȚCD nici nu s-a luat în discuție această chestiune. Deci, așteptați ea PNȚCD să decidă? „Nu aștept nimic. În momentul de față mă duc în țară acolo unde sunt chemat, vorbesc despre situația economică și politică din România, critic regimul actual și spun tuturor celor care mă ascultă că a sosit timpul să înlăturăm puterea actuală”.

Ion Rațiu este de părere că o candidatură a sa la președinție ar fi în avantajul Convenției Democratice. „Nu văd de ce nu s-ar accepta candidatura mea. Este clar că dacă CDR va avea mai mulți candidați, vor crește și șansele de a câștiga alegerile. Eu aș atrage voturi pe care dl Constantinescu nu le poate obține. Evident, dacă dl Constantinescu ar intra în turul doi, voturile mele ar merge automat la el. Asta, firește, numai dacă dl Constantinescu va fi menținut candidat al Convenției Democratice, fiindcă chestiunea nu e tranșată. Nu e obligatoriu ca la anul să fie reales președinte al CDR.”

ROXANA STANCU ■

Care milion, care privatizare?

De o bună bucată de vreme stau și privesc la modul în care se derulează operațiunea „Omul și cuponul”. Marea privatizare, adică. Primele date nu sunt deloc încurajatoare. Presa semnală pe larg lipsa de interes a cetățenilor pentru hârtiile de un milion fictiv puse în circulație de imaginația celor ce compun actualul Guvern al României. Executivul nu poate spune că n-a fost prevenit în legătură cu această posibilitate din moment ce presa, aproape fără excepție, a semnalat constant și la timp viciile „Legii de accelerare a privatizării”. Doar cotidianul guvernamental intitulat cu tupeu și obrăznicie „Vocea României” nu prididea să-l laude pe cărmăciul momentului. Încă de pe vremea când „accelerarea privatizării” se plimba în ritm de mocăniță prin Parlament, revista noastră atrăgea atenția că principalul motiv invocat de guvern pentru a justifica operațiunea cu pricina, nu stă în picioare. Era vorba despre carnetele de certificate care, potrivit actualei puteri, ar fi fost înstrăinate cu milioanele de către populație. Ceea ce conduce la grave inechități - spuneau miniștrii cabinetului Văcăroiu. Las la o parte faptul că până și sondajele de opinie efectuate de IRSOP infirmă această ipoteză, arătând că mai puțin de 7% din totalul certificatelor cu pricina au fost tranzacționate. Să privim doar la ceea ce s-a întâmplat din momentul în care puterea a imaginat această lege și până acum.

În primul rând s-a pierdut aproape un an cu discuțiile din Parlament. În acest timp se putea privatiza masiv cu vechea formulă, evident cu o condiție: să existe voință politică. Acum, când legea guvernamentală a intrat în acțiune se constată lipsa de apetit a cetățeanului pentru cupon. Mircea Coșea evoca posibilitatea prelungirii intervalului de timp alocat ridicării acestor hârtiute. Deci, din nou pierdere de timp. Va urma apoi subscrierea. Din nou birocrație, din nou necunoaștere, din nou neîncredere. Deci, bulibășeală. Deci, timpul trece... Cineva ar putea spune că publicitatea defectuoasă făcută celebrului cupon

este de vină. Nimic mai fals, în România se vorbește de mai bine de cinci ani despre privatizare și s-ar putea ca din această cauză lumea să se fi plictisit. Așa se întâmplă de regulă atunci când vorbele nu sunt urmate de fapte. Spune o zicală: „Vorbă multă, sărăcia omului” (vă simțiți cumva bogați, stimați cititori?). Consecințele negative vor continua. Cei ce nu-și vor lua cupoanele nu vor participa la privatizare. De ridicat, n-au motive mai multe decât în situația vechilor certificate. În definitiv, cuponul nici măcar nu poți să-l vinzi. Cu vechea metodă se putea face privatizare în condiții mai bune. Cine n-a avut încredere în certificatele de atunci le-a vândut și s-a ales cu puțin, dar cu ceva. Cine a avut încredere le-a cumpărat și ar fi putut participa cu șanse mai mari la acest proces. Acesta este jocul pieței. Un joc pe care guvernul n-a fost dispus să-l accepte. În timp ce noi pierdem timp prețios, foștii colegi de la CAER fac progrese. Competiția pentru integrarea în UE este acerbă. În timp ce vecinii noștri urcă, la noi declinul continuă. Numai Văcăroiu săracu' ne spune că totul merge bine. Nu cred că cei din executiv n-au anticipat efectele negative pe care presa le-a semnalat. Au dorit însă să facă o mică șmecherie de campanie electorală: să dea milionul, dar de fapt să nu-l dea, dar să obțină voturi cu această fată morgană. Pentru ei, interesele României nu au prea mare valoare. Scaunul contează.

RĂZVAN DUMITRESCU ■

P.S. Se spune că Văcăroiu a decis să-și depună cuponul la o întreprindere neprofitabilă în momentul de față, „dar totuși de perspectivă” - după cum s-a exprimat el.

Stimați cititori, vă dau un sfat. Nu-l urmați pe acest om, crezând că l-ați prins pe Dumnezeu de picior. Mai bine duceți hârtiuta acolo unde vă îndeamnă inima, căci vă îndeamnă mai bine decât pe această biată ființă ajunsă să poarte o pălărie mult prea mare pentru măsura cu care a fost croită.

O analiză șocantă, de la un cititor fidel

„Suntem în dictatură !”

Am așezat între ghilimele propoziția din titlul acestor însemnări, pentru că ea nu-mi aparține. Am auzit-o rostită de altcineva. Examinându-i însă pe-ndelete conținutul (chiar dacă exprimarea șchioapătă nițel...), am ajuns la concluzia că prietenul meu are dreptate. În ciuda frazelor sforăitoare ale reprezentanților Puterii (roștite de la tribuna Parlamentului, la ședințele Guvernului, în conferințele de presă ale Președinției), cu privire la înaintarea viguroasă a României spre democrație și economia de piață, realitatea ne dezvăluie zi de zi, ceas de ceas, tendințe contrare. Adică România face cale-ntoarsă de la firava democrație câștigată prin grele jertfe în decembrie 1989 spre totalitarism.

„Istoria se repetă”. E o propoziție banală (pe care am folosit-o și eu în titlul unui articol publicat în „România literară” în urmă cu trei ani), dar dureros de adevărată. Nici Nicolae Ceaușescu nu și-a instaurat dictatura totală a anilor '80 dintr-o dată, ci treptat. Prin 1968-69, mulți (printre care mă număram și eu) mai credeam într-o liberalizare continuă a regimului, datorită unor gesturi „spectaculare” ale secretarului general. Cât de dezamăgiți aveam să fim prin '74-'75, asta e altă problemă.

Așadar... să vedem faptele. Începem cu instituțiile supreme ale statului de drept.

Legislativul - un simplu paravan

Parlamentul se află într-un perpetuu vot de încredere. Adică orice proiect de lege venit de la Executiv; indiferent cât de nociv ar fi pentru țară, e votat fără crâncire de către deputații și senatorii din coaliția guvernamentală. Mai schimbă eventual câte o virgulă sau câte o expresie lipsită de semnificație. Oricine e în stare să înțeleagă votul compact al majorității când este vorba de a salva guvernul pe care această majoritate și l-a format. Acela e vot de încredere sau vot împotriva unei mișcări de neîncredere introduse de către opoziție. Dar obediența totală față de Executiv demonstrează altceva: că parlamentarii majoritari nu reprezintă segmentul de electorat care i-a votat (și cu atât mai puțin națiunea însăși, în totalitatea ei), ci exclusiv partidul ce i-a înscris pe listele electorale, respectiv voința liderilor aceluia partid. În cazul nostru concret..., mi se pare limpede că proiectele de legi întocmite de Guvern trec, înainte de a ajunge în Parlament, pe la Cotroceni, pentru avizare. Deputații și senatorii majoritari știu asta. Și atunci cum să voteze contra? Să-l înfrunte pe Conducător? Să-și riște mandatul? Dar în acest fel, Parlamentul nu mai e parlament. E un surogat, un paravan, în dosul căruia se plămădește încet, dar sigur, regimul totalitar. Separarea puterilor în stat - principiu suprem pentru orice stat democratic? Separarea a ce, dacă tocmai puterea primă, Parlamentul, nu mai există?

Șeful statului uzează de prerogative pe care nu le are!

Fiind România o republică prezidențială, Constituția acordă șefului statului prerogative foarte largi. Cu toate acestea, domnul Ion Iliescu nu este mulțumit. Domnia sa ține mai mult la prerogativele pe care... nu le are: vizitează întreprinderi industriale și unități agricole, instituții bugetare, școli și universități. Peste tot i se dau rapoarte („este

informat”, ca să schimbe puțin limbajul), iar dumealui dă „îndrumări”, își exprimă „gânduri și opțiuni”; se întâlnește cu prefecți, subprefecți, directori de regi autonome și iarăși dă indicații; sugerează justiției cum ar trebui să se comporte în cutare sau cutare circumstanță; se pregătește să legisfeze o strategie economico-socială cu aplicabilitate imperativă până în anul 2000, iar în unele sectoare, până în 2020; participă la sesiuni solemne ale Academiei Române, spre a exprima punctul de vedere „oficial” în legătură cu diverse evenimente istorice importante: Unirea din 1859, actul de la 23 august 1944 etc. Ce putem spune la toate acestea? Că întreprinderile economice sunt subordonate ministerelor și F.P.S.? Că prefecții sunt subordonați Guvernului și nu Președintelui? Că justiția, într-un stat de drept, este total independentă și că ea nu se supune decât legii? Că într-un stat de drept, un președinte poate alcătui programe valabile numai pentru intervalul de timp pentru care a fost ales? Referindu-se la cazul nostru concret, îl întrebăm pe domnul Ion Iliescu ce va face dacă în 1996 va ajunge la guvernare actuala opoziție? O va obliga dumealui să-și însușească strategia economico-socială iliesciană (până în anii 2000 sau 2020) și să renunțe la propriul program de guvernare? Să mai spunem că domnul Ion Iliescu și oricare alt demnitar ar trebui să se ducă la sesiunile științifice ale Academiei spre a învăța istoria de la specialiștii autentici și nu spre a-i „învăța” dumealor pe istorici „cum să privească” diversele evenimente din istoria noastră națională?

Ordonanțe, ordonanțe, ordonanțe...

Guvernul, în loc să-și exercite prerogativele sale executive, de conducere generală a treburilor statului, e preocupat mai mult de ce face sau nu face Parlamentul, emite ordonanțe peste ordonanțe, deci acte cu putere de lege (un fel de „decrete” ale

defunctului Consiliu de Stat), încalcă autonomia locală prin demiterea discreționară a unor primari și consilieri indezirabili (aleși prin sufragiu direct), hotărăște în ce sat să se introducă gazul metan și în ce oraș să se schimbe conductele de canalizare, continuă să pună în aplicare o ordonanță declarată neconstituțională de către Curtea Constituțională... Ministrul de interne se laudă la TV că într-o singură zi poliția capitalei a legitimat peste 25.000 de cetățeni și a percheziționat peste 5.000 de autoturisme. Oare să nu-și dea seama domnul Doru Ioan Tărăcilă, jurist de profesie, că aceasta înseamnă tot atâtea încălcări ale Constituției, care conține prevederi clare referitoare la inviolabilitatea persoanei și a domiciliului (când te afli în voiaj, automobilul este tot un domiciliu). Sigur, în caz de forță majoră (crime, jafuri etc.) se poate recurge, se-nțelege, cu acordul cetățeanului sau cu mandat de la Parchet, la legitimări și percheziții. În sfârșit, să nu uităm că diverse servicii secrete au început să urmărească pe intelectuali indezirabili, pe cei care scriu frecvent și incisiv articole critice la adresa Puterii.

Pregătindu-mă să închei, voi face observația că toate aceste lucruri se petrec pe un fond de democratizare a întregii Europe centrale și de est, adică într-un context politic favorabil extinderii democrației și nu restrângerii ei. E trist că la noi se întâmplă așa. Și e trist că nu ne îngrijorăm mai mult în fața unor atari fenomene. Neîndoind, cu astfel de practici nu vom putea intra nici în Uniunea Europeană și nici în NATO. Dar oare vrem cu adevărat să intrăm în cele două organisme sau numai intonăm cântece la modă? Sau sperăm să-i păcălim pe occidentali, „zicând ca ei și făcând ca noi”? Speranțe deșarte! Între timp, în casele noastre, o dată cu sărăcia endemică, intră din nou frica.

VICTOR IANCU ■

Nota redacției

Autorul articolului, dl Victor Iancu, a publicat până în prezent 13 cărți: patru de lingvistică, opt de literatură, una de publicistică politică (De la Revoluție la Restaurare). Menționăm că subtitlurile materialului publicat aparțin redacției.

Din nou despre adopții

Filierele traficului de copii

□ Este implicat și un fost agent FBI

Articolul 11 al Legii nr. 11/1990, privind încuviințarea adopției, precizează că fapta părintelui, tutorelui sau ocrotitorului legal, care pretinde sau primește, pentru sine sau pentru altul, bani ori alte foloase materiale în scopul adopției unui copil se pedepsește cu închisoare de la unu la cinci ani. Cu aceeași pedeapsă se sancționează și fapta persoanei care, în vederea obținerii unui folos material necuvenit, intermediază sau înlesnește adoptarea unui copil. Totuși, neținând cont de lege, mulți părinți își vând copiii, intermediarii se umplu de bani, iar cuplurile occidentale se întorc din România fericite că sunt părinți. Astfel, au fost adoptați copii români de familii din Anglia, Irlanda, Israel, Belgia, Italia, Grecia, Spania, Mexic, Malta, S.U.A., Cipru, Suedia, Elveția, Germania, Franța, Canada, Finlanda.

Totul a început în 1990

Orfelinatele românești erau pline, iar cuplurile occidentale erau disperate să adopte un copil. Pentru aceasta străinii

Întâi agent FBI, apoi pastor, apoi traficant de carne vie

În România s-au pus bazele unei rețele de trafic de copii prin Europa și Hong Kong către Statele Unite, începând cu anul 1990. Copiii acestei afaceri fabuloase sunt englezul John Davies și fostul agent FBI, actual

pastor protestant din California, Wayne Coombs. La sfârșitul anului 1990, John Davies înființează în Harghita, la Miercurea Ciuc, Societatea „Davies”, având ca obiect de activitate operațiuni de import-export cu produse alimentare. Davies ar fi cumpărat copii de la familii nevoiașe, pe sume derizorii, pe care

i-a trecut granița în Ungaria, la Szeged. De asemenea, și pe cele 7 secretare ale lui, când le-a venit sorocul să nască, Davies le-a trecut granița la Szeged. Nou născuții sunt expediați peste Ocean, în Statele Unite, prin intermediul Fundației „Adam's Children” al cărei proprietar este pastorul Wayne Coombs. Cele 7 secretare au fost recompensate cu 100 de dolari. Jocul lui Davies continuă, iar la un moment dat Ministerul de Externe maghiar comunică Ambasadei României la Budapesta că 29 de nou-născuți, români, urmează să traverseze Oceanul, spre S.U.A., prin mijlocirea Fundației „Adam's Children”. Totodată s-a constatat că Davies și Coombs controlau rețele similare în Bulgaria, Polonia, Anglia, Hong Kong.

Probabil familiile care au apelat la „serviciile” lui Davies sunt fericite. Altele, care au apelat la serviciile altor intermediari sunt disperate. Astfel, soții Bernadette și Adrian Mooney, deși adoptaseră în condiții legale un copil român, în anul 1991, s-au hotărât în 1994 să o înfiieze pe fetița de 5 luni Monica B a i r a m, ocolind procesul legal. În acest scop, ei au plătit lui Ioan Bătrâna suma

de 6000 de dolari, pe care acesta a solicitat-o în vederea intermedierii adopției. Soții Mooney au fost reținuți, pe data de 6 iulie 1994, la punctul de frontieră Borș, pentru că nu aveau documentele legale de adopție ale fetiței de 5 luni. Ei au rămas și fără bani și fără copil.

Cum ne șifonăm imaginea

Un alt cuplu disperat este familia italiană Amattuli, care a obținut legal adopția Danielei Elena. Dar fetița a fost „sustrasă” și reînfiată de o familie de spanioli. Cazul a declanșat un adevărat scandal, iar România a ajuns din nou pe prima pagină a ziarelor italiene. Acuzată de acest scandal este o avocată româncă, persoană care a plătit 3000 de dolari părinților naturali, pentru a obține înfierea Danielei Elena în favoarea unui cuplu spaniol, după ce anterior Tribunalul București dăduse o sentință în acest sens soților Amattuli.

La sfârșitul anului 1993, Davies dispăre din Harghita. După plecarea lui, inspectoratul județean Harghita primește o serie de reclamații la adresa lui John Davies căruia i se întocmise de mult dosar, dar nu existau suficiente probe pentru a-l aresta. Escrocul de talie internațională John Davies este dat în urmărire generală prin Interpol. La data de 21 martie a.c., agențiile de presă anunțau arestarea lui de către poliția croată. După 13 zile de detenție, Davies este pus în libertate din lipsă de probe. Ultimele informații atestă faptul că englezul s-a întors în România.

TEO CĂLINESCU ■

Romii despre romi

□ „Sunt împotriva organizațiilor pe criterii etnice”

România se confruntă cu o problemă destul de gravă: cea a romilor. Cu toate că o serie de fenomene negative asociate mai mult sau mai puțin forțat cu această etnie există și în alte state; la noi ministeriabilii n-au mișcat un deget în ultimii cinci ani. Și este cât se poate de clar că, dacă nu faci nimic, nu se rezolvă nimic. Pornind de la acest aspect, am purtat un scurt dialog cu dl Vasile Ionescu, reprezentantul romilor în Ministerul Culturii

- Ce impact au intelectualii din rândul romilor asupra comunității?

- Este chiar ceea ce vrem să construim. Se pare că greșeala pe care am făcut-o în 1990, mă refer în special la mine, la Nicolae Gheorghe, cei care am constituit Mișcarea Romilor din România, a fost că am încercat să conștientizăm masele pornind chiar de la mase. Mi se pare că a fost o eroare care a permis ca tot felul de neaveniți cu bani să ajungă

în fruntea comunității noastre.

- În paralel, s-a format o elită a romilor provenită din afaceri, multe dintre ele oneroase. Vă gândiți să vă aliați?

În comunitățile tradiționale, banul este cel care spune totul. Așa s-au făcut regi, împărați... Dar ne aflăm la sfârșitul secolului XX, în postmodernism, unde elită nu înseamnă bani, înseamnă minte, spirit.

- Se vorbește în ultimul timp despre influența pe

care un anumit tip de afaceriști, gen Fane Spoitoru, o au asupra Partidei Romilor. Ce părere aveți?

- Eu nu sunt membru al Partidei Romilor, dar am o părere bună despre președintele ei actual, Nicolae Păun, care este foarte tânăr; e uimitor câți pași a putut să facă. Nu cred că Partida Romilor este o formațiune reprezentativă. Eu sunt partizanul ideii că nu poți să te exprimi ca cetățean în calitate de etnic. Dreptul de cetățean este un

drept care trece dincolo de minoritate. Eu sunt chiar împotriva organizațiilor pe criterii etnice. Partida Romilor s-ar putea să fie o organizație interesantă. Mă îndoiesc că ar fi în sfera de influență a lui Fane Spoitoru. De asemenea, mă îndoiesc că Fane Spoitoru, aflat în cercetare, este vinovat cu ceva. Eu cred că el plătește niște polițe și mai vechi decât cele pe care le-a plătit acum trei ani. Dar nu mă implic în asta, e treaba Ministerului de Interne, care va trebui să explice odată și-odată poporului ce înseamnă arestarea a peste 60 de oameni de afaceri.

- Care ar fi în acest moment cele mai mari probleme ale etniei romilor?

- În cazul minorității romilor, ea trebuie percepută altfel. Orice minoritate din România are o majoritate în afara granițelor țării. În cazul romilor, ei sunt minoritari în propria lor țară. Din punctul nostru de vedere, credem că marea problemă a romilor, mai ales a copiilor de romi (care în proporție de aproape 50% au abandonat școala), este ca ei să vină la școală. Poate că peste 10-15 ani, ceea ce trebuia făcut de 150

de ani, de când au fost dezrobiți romii, când se va face integrarea lor școlară, atunci ne vom gândi să ne etnicizăm un pic mai mult. Deocamdată, în toate discuțiile noastre mizăm pe ideea de cetățean. Poate ne vom gândi să ne autonomizăm cultural și teritorial, poate luăm Ottenia - să știi că-i o glumă! Repet, marea problemă este ca romii să se ducă la școală. Noi am făcut patru proiecte în acest sens, cu finanțare proprie. Întrebați și Ministerul Învățământului câte proiecte a avut în ultimii 5 ani.

- Ce se mai întâmplă cu școlile dv. pilot?

- Există câteva școli făcute de noi la Ponorăta, la Sintești, în care se învață în românește. Există trei clase de viitori institutori, prima promoție este anul acesta. Mai sunt studenți romi la Facultatea de Asistență Socială, dar pentru alți câțiva ani, romii nu sunt interesați de învățământul în limba lor maternă. Poate pentru că limba nu e suficient de bine „standardizată” și chiar ne temem de o posibilă segregare.

TOMA ROMAN jr. ■
LUCI ȘTEFANOVICI ■

Așteptată cu mare interes de lumea medicală:

Legea nr. 74/1995 consfințește, ambiguu și neconstituțional, rolul Colegiului Medicilor

□ Medicii nu sunt funcționari publici

Luni, 14 august, la exact o lună de la publicarea sa în Monitorul Oficial, a intrat în vigoare **Legea nr. 74/1995**, care consfințește înființarea **Colegiului Medicilor**. Această lege a fost așteptată cu mare interes de întreaga suflare medicală românească, ținând seama că ea reprezintă o premieră în ce privește legalizarea apărării drepturilor medicilor.

Numai că, așa cum se întâmplă la noi, cu cât traviul depus pentru atingerea unui scop este mai anevoios, cu atât produsul este mai... anemic. A se citi, în cazul Legii nr. 74/1995, că deși „muncită” timp de patru ani, ea conține destule ambiguități care, în timp, vor afecta normala exercitare a profesiei de medic.

Colegiul Medicilor, la noi și la alții

Să începem cu capitoul al II-lea, cel ce se referă la Colegiul Medicilor. Ar fi fost strict necesar ca legiuitorul să dea dovadă că a înțeles care este, de fapt, principală rațiune de a exista a Colegiului Medicilor și anume, aceea de a supraveghea, în interesul populației, exercitarea profesiei de medic. Însă, legiuitorul nu a sesizat decât (vezi articolul 12) cea de a doua misiune a unei astfel de asociații: „... o organizație profesională, care reprezintă interesele profesiei de medic. Colegiul Medicilor acționează pentru dezvoltarea acestei profesii și a prestigiului ei în cadrul vieții sociale”. Ni se pare o gravă greșală de concepție. Nu ne

este deloc clar dacă, de dragul profesiei de medic, statul impune, prin lege, o astfel de asociație. Sau poate am înțeles greșit. ...Iată, cum definesc canadienii rolul Colegiului Medicilor din provincia Quebec: „să promoveze o medicină de calitate, pentru a proteja publicul și a contribui la ameliorarea stării de sănătate a locuitorilor”. Mult mai clar și, credem, mai aproape de ceea ce trebuie să fie Colegiul Medicilor.

Ministerul centrează, ministerul dă cu capul

Alte imperfecțiuni, mult mai grave, dau legii o tentă de neconstituționalitate. Articolele de lege aflate sub lupa noastră vorbesc tocmai despre atribuțiile Colegiului Medicilor. Cel mai deranjant ni se pare faptul că, prin art. 11, Ministerului Sănătății i se consfințește, în continuare, rolul de a controla și de a supraveghea exercitarea profesiei de medic. În orice stat democratic, rolul unui astfel de minister este politic, de natură strategică, de a organiza un cadru corespunzător desfășurării acestei activități și nu de a controla. Acest din urmă rol este jucat de Colegiul Medicilor, iar amestecul ministerului trebuie interzis.

Printre atribuțiile Colegiului apar unele chiar... ilare (vezi art. 13, lit. a-p). Unele „atribuții” sunt de finanțare: congrese științifice, simpozioane, burse, ajutoare pentru medici cu venituri mici (!?!), ba chiar ar putea crea și... instituții filantropice. Ciudată

optică! Asta ar însemna că respectivul Colegiu va „rade” din calea lui orice asociație profesională, sufocându-le din fașă. Își va asigura un confortabil monopol și este posibil ca abuzurile să înflorească cunoscut fiind faptul că, în această breaslă, invidia... tovarășească nu are limite. Iată ce spune art. 45: „Atribuțiile Colegiului Medicilor nu pot fi exercitate de nici o altă asociație profesională medicală”. Perfect. În același timp, „Membrii Colegiului Medicilor (toți medicii, n.n.) pot să se înscrie și în alte asociații.” „Excelent!” Numai că, cele 16 atribuții: jurisdicție, administrație, normare, formare și economico-socială, acoperă, practic, orice activitate de asistență medicală care presupune... medici. Deci, cum devine treaba, dragi legiuitori, mai ales, voi, cei din Camera Deputaților, tartora cea mai implicată în bramburirea unui proiect ce se anunța foarte bun?

Ce atribuții nu ar trebui acordate Colegiului? Cea de negociator a contractelor cu Casele de Asigurări de Sănătate (când acestea vor lua ființă...). Nu poți fi tu în același timp și negociator și judecător, al calității serviciilor medicale prestate. Cea de elaborator (alături de Ministerul Sănătății - iarăși o prezență neconstituțională) a metodologiei de acordare a gradelor profesionale. Nu poți, în același timp, să generezi standarde și să... organizezi concurs. Cea de formare, specializare și perfecționare a pregătirii profesionale, alături de M. S., art. 13 lit. g. Nu are rost ca M. S. să se amestece în această activi-

Numele lui Iulian Mincu nu va fi pomenit doar în legătură cu alimentația rațională din vremea executatului. Prin ceea ce face în momentul de față, ministrul din imagine are șanse mari să rămână în istorie sau să intre în Cartea Recordurilor. Căci, el este pe cale de a realiza o măreață performanță: transformarea Ministerului Sănătății în Ministerul Bolilor.

tate și, în plus, există asociații profesionale, foarte valoroase, care ar fi trebuit „gratulate” cu astfel de atribuții. Și tot așa, și tot așa... Suntem încă departe de a fi epuizat ambiguitatea acestei legi.

Amintim, totuși, că ea are și o parte bună. Legea abolește asimilarea medicului practician cu funcționarul public, de-acum înainte fiind imposibil să acuzi doctorul de... luare de mită.

BRÎNDUȘA NICOLAE ■

Chinologia românească în pericol

□ Un nou tip de mafie: ilegalități, arbitraje incorecte, bișniță cu câini.

Continuăm serialul nostru început în urmă cu cinci săptămâni. Din drepturile la replică pe care le-am primit și le-am publicat, rezultă cât se poate de clar că în chinologia românească lucrurile merg anapoda.

Președintele Asociației Chinologice din România (AChR), dl Mihai Dragodan, motiva netrimiteră actelor pentru câinii aflați în evidență prin aceea că COR (Cartea de Origine Română) va fi pusă pe calculator. Ne asigură domnia sa că programul fiind cu protecție de date, falsurile și inadvertențele vor putea fi evitate.

Prezentăm în continuare cazuri concrete de acte incorecte întocmite, emise tocmai de Cartea de Origine de care se îngrijește într-atât președintele AChR.

● Documentul de mai jos (nr. 1) este emis de COR pentru câinele cu numele Aldo, rasa Brac, născut la 16.07.1993. Lăsăm la o parte faptul că data înregistrării (10.06.1994) dovedește că respectivul câine a fost luat în evidență după aproape un

an de zile, ceea ce spune mult despre promptitudinea de care COR dă dovadă. Problema principală este cu totul alta. Este de neînțeles ce caută în acest act mama exemplarului cu pricina, Axi Fata, care nu are acte COR, ci acte AVSAD (Asociația

Vânătorilor). Culmea, ea figurează acum în actele lui Aldo cu numărul de vânător: 009/AVSAD. Și, atenție: numărul lui Aldo (COR 510), sugerează un pedigree de tip A, ceea ce presupune că și părinții săi au acte COR, nicidecum AVSAD!

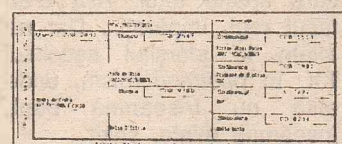
Document 1

O căteă dă naștere la 500 de pui deodată, dle Dragodan?

● Prezentăm în continuare alte recorduri inedite în ceea ce privește întocmirea actelor de către COR, aflate sub directă oblăduire a dlui

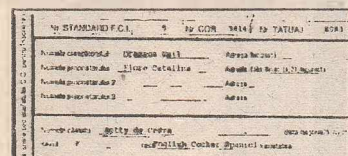
Dragodan. Becky de Cedra și Betty de Cedra sunt două cățelușe, surori de cuib, din rasa English Cocker Spaniel. Betty este înscrisă în COR cu numărul 3414, după cum se poate constata din documentul nr. 2. Sora ei, Becky, figurează în COR la numărul 2892 (document nr. 3). Record absolut în materie, pentru că, prin compararea celor două numere ar rezulta că în cuibul cu pricina au existat peste 500 de pui, toți frați gemeni!

Pentru cei care nu sunt în temă, precizăm că numerele ar trebui să fie consecutive în cazul unui cuib! Exemplul de

Document 3

față face trimitere la două posibilități: ori căteaua-mamă bate orice record biologic, ori calculatorul dlui Dragodan scoate fum, cu protecție de

Document 2

date cu tot. Interesant lucru, în perioada în care în arhiva COR evidența se ținea manual, asemenea aberații nu se întâlneau, iar dacă se produceau erori ele erau sesizate de beneficiarii actelor, reclamate și remediate rapid. Manual se putea, dl Dragodan se pare că nu poate, nici chiar ajutat de calculator.

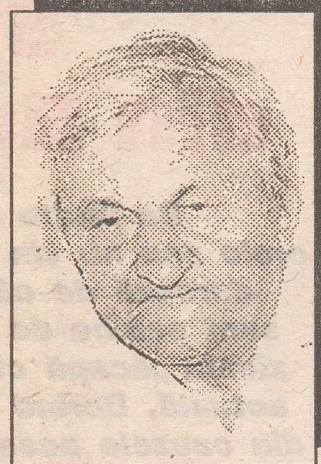
În numărul următor vom reveni cu amănunte legate de blocajul total în care se află chinologia românească, prin neeliberarea de acte la care este supusă de eroul principal al serialului nostru.

RADU IOANID ■

Deținut politic la 16 ani

Arestat la 16 ani pentru că publica și răspândea manifeste, la 18 pentru că citea poezii interzise, la 51 pentru că a trecut granița ca să scape de un sistem politic ce i-a distrus viața sa și a familiei, Ioan Seicean este unul dintre zecile de mii de martori ai ororilor comuniste.

Ioan Seicean, 57 de ani, consilier local în Mediaș.

- Când v-au arestat prima oară, domnule Seicean?

- În 1954, când aveam vârsta de 16 ani și eram elev la o școală profesională din Mediaș am fost arestat de Securitate sub acuzația de instigație publică, agitație publică și port ilegal de armă... Eram cinci colegi de școală care nu mai puteam suporta să ne vedem părinții sculându-se în fiecare zi la ora trei dimineața ca să se ducă la cozi pentru o bucată de pâine... Eram niște vremuri teribile, de mizerie și sărăcie. Am început să facem manifeste pe care scria „Jos Comunismul!”, „Trăiască Comitetul Antirevoluționar!” - de parcă ar fi existat vreunul! Pe lângă asta unul dintre noi a furat de la muzeul din oraș un pistol vechi, care se încălzea pe țevă, cu fitil.

- Pare o nebunie ca niște copii să aibă curajul să facă anumite lucruri la care majoritatea adulților se gândeau cu frică.

- Da, acum pare o nebunie. Dar atunci, pentru noi, era senzațional. După ce „tipăream” manifestele - ne făcusem un șablon de tablă și-l foloseam exact ca pe o șampilă - pe la ora 12 noaptea ne întâlneam și le aruncam prin oraș.

- Nu v-a prins nimeni?

- Nu, niciodată... Dar dimineața vedeam cum muncitorii le culegeau de pe jos și le citeau. Am auzit atunci replici de genul: „Sunt partizani aici la noi, în pădurile noastre!”

- Cam cât a durat aventura aceasta?

- Un an și opt luni, până când unul din grup, un sas - eram trei români, un ungur și un sas - a povestit altui sas, Freitag îl chîema, care ne-a turnat.

Îl cunosc pe securistul care mi-a spart dinții...

- Cum v-au arestat?

- Terminasem școala și lucram la fabrica de geamuri. Președintele sindicatului a venit la mine și mi-a spus să fiu gata în seara respectivă să plec la Brașov, la o școală de maiștri. La ora 9 seara trebuia să aștept la poarta fabricii. Au venit doi civili care, după ce m-au întrebat cine sunt, au început să mă ia la bătaie. Unul dintre ei m-a lovit cu cizma în gură și mi-a rupt dinții din față...

- I-ați mai revăzut vreodată pe tortionarii dumneavoastră, căci bănuiesc că erau tot din Mediaș?

- Îl știu pe cel care mi-a rupt dinții... e în Mediaș. Ne întâlnim cel puțin o dată la două săptămâni. Eu îl salut de fiecare dată. Băiatul lui a venit la mine și mi-a spus că de fiecare dată când taică-său se întâlnește cu mine are o criză de plâns... În fine, nici eu și nici partidul nu l-am pus să-mi spargă dinții.

- Îi purtați ură?

- Nu, deloc. Nici un deținut politic nu cere condamnarea tortionarilor săi! Noi cerem doar ca toți comuniștii să se retragă, să ne lase în pace!

- Să ne întoarcem la povestire...

- Da... Am fost dus la Securitate unde m-am întâlnit cu doi dintre cei din grup. Ne-au ținut în anchetă bătându-ne în fiecare zi șapte luni, până la proces. Aici, când mi s-a acordat ultimul cuvânt le-am spus că

- Începând de la Securitatea Brașov și continuând cu Codlea, Gherla, Aiud, Jilava, Suceava... Mobilul arestării - acele poezii despre care a trebuit să mint și să „recunosc” că sunt ale mele, altfel puteam să îngreunez soarta lui Crainic, a lui Gir, care și ei se aflau în închisoare pe vremea aceea. O singură poezie n-am vrut să recunosc că era a mea pentru simplul fapt că fusese ascunsă în alt loc și credeam că vor să mi-o bage pe gât, eventual să-i trădez pe alții. Am fost chemat la colonelul Crăciun, viitorul comandant al închisorii Aiud, care mi-a arătat foaia cu poezia scrisă de mine. Atunci, ca să nu aibă corpul delict, m-am întins peste masă, i-am înșfăcat foaia și am înghițit-o. Trei zile, în urma bătăilor primite, nu am știut de mine.

În 1958, la Gherla, a avut loc o răscoală a deținuților

- Unde a fost cel mai rău?

- Peste tot a fost rău dar atrocitățile de la Gherla au întrecut orice limite. Calvarul e de nedescris. În 1958 la Gherla a avut loc o răscoală a deținuților. Era o cameră cu 130 de oameni, dormeau câte doi-trei în pat. În capătul ei se afla o cămaruță mai mică

unde erau ținute tinetele. Paznicii au blocat acea cămaruță aducând tinetele în camera cea mare. Vă închipuiți ce miros era pe căldurile din luna iulie de la tinetele a 130 de inși. Ne-am baricadat în camere... Au încercat să ne scoată cu gaze lacrimogene și cu furtunile cu apă. N-au reușit! Și atunci au tras cu pistoalele automate...

- Au murit oameni?

- Pe loc, nu. Au fost trei condamnați la moarte și executați după aceea, dar au fost foarte mulți răniți. Curgea sângele de la etaj, pe scări, până jos. După ce au deschis ușile ne-au dezbrăcat și ne-au obligat să coborâm scările printr-o pădure de măciuci, până la subsol. Tot la Gherla erau trei frați, faimoși. Șomlea. Cel mai mic avea 1,89 m, iar cel mai mare 1,98 m. Erau poate cei mai sadici tortionari din câți am cunoscut eu, alături de comandantul închisorii, Goiciu, de mâna căruia au murit în bătaie vreo 20 de oameni. Odată, Șomlea, cel mic a intrat în celulă și, după obicei, a ales patru dintre noi să-i bată. Eram al treilea din șir. Primilor doi le-a spart timpanele cu pumnul, așa că, atunci când a vrut să

mă lovească și pe mine, m-am ferit și a dat cu mâna într-un robinet frângându-și degetele. A sărit cu picioarele pe mine și de atunci nu am mai știut nimic... M-am trezit după două săptămâni, în celulă, ascultând rugăciunile părintelui Ioan de la Recea care, în tot acest timp, a ținut post negru și s-a rugat la Dumnezeu ca să trăiesc... La ieșirea din Gherla, pentru înălțimea de 1,74 m cântăream 37 de kilograme... Apoi am fost dus cu domiciliu obligatoriu în satul Lătești, lângă Fetești. Acolo le-am avut vecine pe soția mareșalului Antonescu, pe soția lui Zelea Codreanu, acolo m-am împrietenit cu Paul Goma... Am stat 4 ani până în 1964 când Dej a amnistiat toți deținuții politici. Dar eu nu am avut tinerețe...

Tata a fost arestat din cauza mea

- Care a fost momentul din închisoare ce v-a marcat cel mai mult?

- S-a întâmplat la Sibiu. Stăteam singur în celulă de un an de zile. Leșeam la geam și tușeam, cel de sus tușea și el, astfel putând să intrăm în vorbă fiind siguri că nu e nici un pericol. Într-o zi sunt întrebat: „Cine ești?” „Seicean”, răspund. „Și eu sunt tot Seicean”, iar în momentul acela mi-am dat seama că este tatăl meu. Le-a încurcat Dumnezeu mințile gardienilor și într-o zi, după un an de stat singur, mă pomenesc că primul om pe care-l aduc în celulă e tata.

- De ce fusese arestat?

- Din cauza mea. S-a spus că ar fi știut de acele poezii... A făcut doi ani de închisoare... După două ore a venit comandantul cu doi gardieni și ne-au bătut unul în fața celui alt. A fost îngrozitor...

- Ați avut de tras și după aceea?

- Da, au suferit toți ai mei. Când am ieșit din închisoare primul gând a fost să-mi termin studiile. Ajuns în clasa terminală de liceu s-a aflat că am făcut închisoare. Actualul senator Vâlcu, pe vremea aceea secretar de partid pe liceu, m-a chemat la el și mi-a spus: „tinere Seicean, n-are rost să vii la examen că școala nu dă diplomă de bacalaureat pentru foștii deținuți politici!”. Și m-a dat afară. Până la urmă am luat bacalaureatul, cu 10, la liceul italian din București. Pe fiul meu l-au dat afară din examenul de admitere la liceul militar spunându-i-se că nu are ce căuta puil ăsta de năpărcă în școală... Am fost atunci la CC, iar unul de acolo mi-a spus că nu are rost să mai umblu pe nicăieri și că numai când vor arunca pământ peste mine și peste copilul meu se va uita tot ce am făcut eu...

ALEXANDRU ARION ■

Stațiile de salvare din București sunt pe ducă

De multe ori Salvările întârzie cu orele sau nu vin deloc. Această situație durează de câțiva ani buni și nici nu sunt semne de ameliorare. Dimpotrivă, zicala „scapă cine poate” pare tot mai actuală. Dorind să aflăm măcar câteva din cauzele acestui fenomen, am vizitat zilele trecute Stația de Ambulanță București, aflată pe strada Mihai Eminescu, și am aflat că...

Situația Stației de Ambulanță București este de-a dreptul tragică

Datele în posesia cărora am intrat reflectă că aici nu mai există decât 270 de mașini la un oraș cu o populație de peste 3 milioane locuitori. Până de curând, au fost 330 de mașini, dar 60 dintre ele au trebuit casate și vândute ca piese de schimb, pentru că pur și simplu erau inutilizabile. Din cele rămase până acum, aproximativ 80% merg datorită unor nebanuite căpăceli și combinații mecanice care trebuie făcute zilnic. Cât timp staționează în parcul de mașini, Salvărilor rămase în utilizare li se întâmplă să le mai cadă câte o aripă mâncată de rugină sau vopseaua de pe o porțiune mare din caroserie.

Practic, după verificări, s-a constatat că singurele

Salvări care corespund standardelor europene sunt șase Fiat-uri, primite ca ajutor din Italia, și două dubite Rocar cumpărate anul trecut.

Ministerul Sănătății a împărțit judicios cele șase Salvări: câte una pentru fiecare sector al Bucureștiului.

Șoferii și mecanicii Salvării au salarii de mizerie

Situația salariaților Stației de Salvare București nu este deloc roză. După ultimele indexări, mecanicii au ajuns la salariul „astronomic” de 90.000 lei, iar șoferii câștigă între

122.000 și 162.000, net. Pentru aceste sume, șoferii lucrează în ture de 12 ore, ziua sau noaptea.

La început exista un spor de noapte de 25%, care - culmea - datorită unei lupte glorioase purtate de Sindicatul Ambulanța, a fost transformat în „spor de tură” de doar 15%.

Ce poate face un șef ca lider sindical?

Sindicatul Ambulanța apăruse cu mare tam-tam în 1990. Începutul fusese bun, se organizaseră câteva acțiuni sindicale reușite. În momentul de față, însă, Sindicatul Ambulanța lasă lucrurile să curgă de la sine. Liderii acestuia n-au mai negociat și semnat nici un contract colectiv de muncă din 1990. Culmea absurdului, în unele cazuri, ei ar trebui să trateze chiar cu ei înșiși. Aceasta pentru că liderul Sindicatului Ambulanța, domnul Tudor Damian, este în același timp și revizor (un fel de șef al parcului auto) la substația sectorului 1, iar „vicele” Nedelciu ocupă o funcție similară la sub-

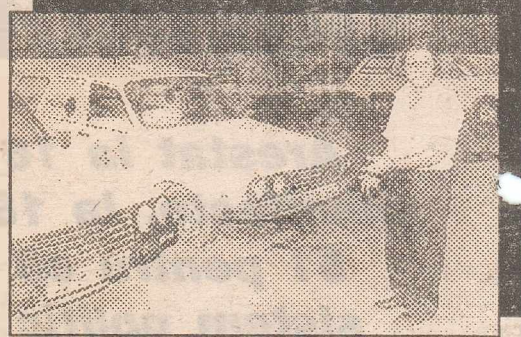
stația sectorului 6. Sindicatul Ambulanța are un sediu de trei camere și a pus mâna pe întreg patrimoniul fostei filiale a U.G.S.R. din Stația de Salvare Eminescu.

Mai mult chiar, domnul Damian a dezafectat un W.C., a transformat încăperea în cameră de oaspeți și îl cazează aici de doi ani încoace pe un ins pe care îl prezintă drept „lider sindical de la Focșani”.

Despre tratative obiective cu Ministerul Sănătății nu prea poate fi vorba, deoarece, din câte am aflat, între domnul Damian și dl. Andrei Georgescu, directorul din minister care răspunde de Salvări, există relații de strânsă prietenie.

O gheretă pentru un sindicat

Pe măsură ce timpul trecea, nemulțumirea șoferilor față de sindicatul care nu făcea nimic era în creștere. Anul tre-

Liderul Sindicatului Pro-Vita, dl Marian Constanda, ne explică ce se-ntâmplă cu Salvările

cut, un grup de inițiativă condus de domnul Marian Constanda a înființat un nou sindicat: PRO-VITA! În scurt timp, în PRO-VITA s-au înscris peste o sută de șoferi din cei trei sute ai Stației de Salvare București. Din câte se spune, mulți dintre ceilalți șoferi au rămas în Sindicatul Ambulanța de teama unor eventuale necazuri în serviciu. Sindicatul condus de domnul Constanda a fost, de la înființarea sa, foarte activ. În momentul de față se poartă negocieri pentru ca salariul să ajungă măcar în jur de 180.000 de lei. Mulți șoferi de Salvare au fost scoși de PRO-VITA din situații grele. Drept răsplată, după îndelungă intervenții și scandaluri i s-a repartizat și Sindicatului PRO-VITA sediu: o fostă

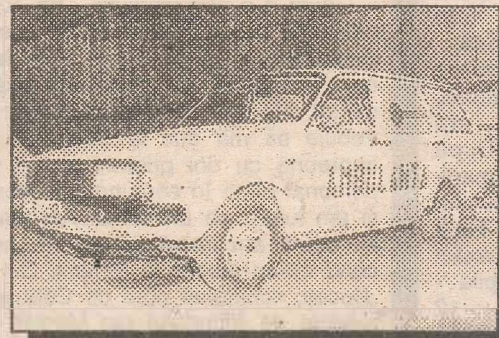
gheretă de portar, în care, cu puțin efort, încap trei oameni. Despre împărțirea patrimoniului fostei U.G.S.R., domnul Tudor Damian nu vrea să audă.

**TOMA ROMAN jr. ■
LUCI ȘTEFANOVICI ■**

Așa arată o mașină „în stare de funcționare”

DI Tudor Damian, liderul „Sindicatului Ambulanța”, folosește acest automobil fabricat doar acum doi ani

Saribek Mkrtchian în timpul unei „pase” bioenergetice

Născut în Armenia, Saribek Mkrtchian este medic în bioenergie. A tratat bolnavi în țara sa natală, în Rusia, Bielorusia, Ucraina, Bulgaria și România. Posedă o diplomă internațională acordată de o grupă specială de profesori care se ocupă cu studiul bioenergiei din Simferopol, Crimeea. După spusele sale e singurul în lume care vindecă, prin astfel de metode, diabetul, astmul și cancerul.

Armeanul Mkrtchian m-a lăsat rece

- Când v-ați descoperit valențele de bioenergetician?

- Acum 17-18 ani am început să mă ocup de studiul bioenergiei. Înainte de asta tratam bolnavii folosind puterea diferitelor plante, să le spunem medicinale...

- Cum ați descoperit că puteți vindeca?

- Acesta e unul dintre secretele mele și nu pot să vă răspund la întrebare. De asemenea, nu pot să vă explic felul în care o fac. Vreau să arăt prin fapte că sunt capabil să vindec oameni... Nu prin vorbe!

- Considerați că puterile dv. sunt un dar divin?

- Nu, în medicină Dumnezeu nu prea există. Vindecarea trupului și vindecarea sufletului sunt două lucruri diferite. Medicina vindecă trupul, iar Dumnezeu spiritul! Cât despre puterile mele, eu le consider drept un talent ca oricare altul. Sunt ca un sculptor care creează o statuie căreia numai sufletul îi lipsește pentru a fi adevărată.

- Sunteți medic sau vraci?

- Medic.

- Tratați o serie de boli foarte grave. Câte cazuri de cancer ați tratat?

- Mai mult de o sută, oameni care nu mai aveau nici o șansă la doctor.

- Câți s-au vindecat?

- Eu, în momentul în care mă apuc să tratez un bolnav, garantez reușita. Cazurile de cancer de care m-am ocupat au fost vindecate, iar tumoarea nu a mai apărut. Nu mă apuc să vindec dacă știu că nu pot să o fac...

- Cum faceți diferența între cazurile pe care puteți să le tratați și cele pe care nu puteți?

- E... un reflex, o inspirație. Inspirația, informațiile pe care le am îmi vin din cosmos... Privind pacientul, eu știu dacă pot sau nu să-l vindec. Diagnosticul însă nu pot să-l pun.

- Am înțeles că vindecați și de la distanță.

- Da, în ultimii 10 ani am lucrat prin intermediul fotografiei și al desenului palmei bolnavului. Cam 80-85 la sută dintre cazuri se vindecă.

- De ce ați venit în România?

- Am fost în Bulgaria, am venit acum

în România unde intenționez să stau încă 2-3 luni, voi merge în Ungaria, în Germania...

- Care este scopul acestui periplu?

- Vindecarea oamenilor... Și, în plus, ca să cunosc lumea, iar lumea să mă cunoască pe mine.

- Ați avut pacienți în România?

- Da, doi. Unul cu astm și celălalt cu dureri de cap. S-au vindecat.

L-am întrebat apoi, fără a spera prea multe, cum se realizează tratamentul său și dacă poate să facă o scurtă demonstrație practică a puterilor cu care spune că este înzestrat. Îmi răspunde că „tratamentul e, într-un fel, inexplicabil”, că „are o doză de fantastic în el”. Se ridică și mă invită să întind mâinile. Le atinge ușor. Face apoi câteva mișcări largi, asemănătoare paselor unui magician. „Simți rece?” mă întreabă. Câteva secunde, în căldura de nesuportat a biroului, am tremurat de frig...

ALEXANDRU ARION ■

O şansă în plus la viață"

□ Oferită încă o dată de naturistul Vasile Cozac

nnule Cozac, perforpe care le-ai obținut carea unui spectru boli sunt într-o exponențială, con-

escoperit în ultimul rețete, noi combi-entru tratamentele ? În acest scurt aș dori, dacă se i avem o convorbire strict general.

rețetele și combinațiile de dumneavoastră au sunt în continuare te de mine, altele, deja obiectul unor urmând a fi înregis-O.S.I.M. - reamintesc usul alimentar ener-GERGTINCTONIC.

e binecunoscut fap-ți tratat cu succes afecțiuni benigne ulcere, boli de tm bronșic, diabet ecțiuni dermatolo-), cât și maligne

(ciroze, leucemii, tumori mamare și genitale, neoplasm gastric și intestinal, tumori cerebrale, neoplasm pulmonar etc.) cu rezultate spectaculoase, probate cu analize medicale riguroase (biopsii, serografii, mamografii, endoscopii, tomografii etc.).

Care sunt rezultatele obținute în tratarea afecțiunilor maligne?

- În cazul afecțiunilor maligne, vindec stadiile incipiente și ameliores (șansele de vindecare sunt mai mici) stadiile avansate.

Mulți bolnavi, aflând de la medici că nu mai au nici o șansă de vindecare, apelează la tratamentele mele naturiste. Cazurile mai speciale de vindecare le-am nominalizat în alte numere ale revistei Flacăra, în România liberă, Jurnalul național, pe postul Radio România Actualități, TVR - 2 etc. ,

- Care este secretul vindecărilor în urma TRATAMENTELOR COZAC?

- Multe afecțiuni sunt considerate de către medicina tradițională greu de vindecat sau nevindecabile; ele au o etiologie diferită chiar de la bolnav la bolnav, ducând la prăbușirea sistemului imunitar.

Cu ajutorul lui Dumnezeu, am reușit să înțeleg care este etiologia bolii, de ce nu s-a putut vindeca până acum și de ce nu se vindecă toate cazurile. Explicații mai amănunțite ar necesita sute de pagini. Secretul? Însăși etiologia bolii.

- Comparativ cu unii vindecători naturiști care impun posturi drastice și regimuri alimentare severe, aproape imposibil de urmat, dumneavoastră aveți puține interdicții alimentare și vă bazați pe MIRACOLUL propriilor „MEDICAMENTE”: picături superconcentrate, siropuri,

ceaiuri și tinctura tonică energizantă.

Am vrea să știm dacă la obținerea lor folosiți procese tehnologice complexe, cu aparatură complicată, cu reactivi și catalizatori.

- Regimul alimentar nu este deloc sever, întrucât eficiența tratamentelor pe care le administrez este mare, rezolvând cauza bolii. Întregul proces tehnologic nu necesită transformări chimice, prelucrarea tuturor sortimentelor de plante folosite fiind absolut naturală.

- Pe lângă satisfacții aveți și nemulțumiri?

- Nemulțumirea mea constă în faptul că unii pacienți vin, din păcate, într-un stadiu prea

avansat al bolii. Dacă oamenii și-ar face la timp controale periodice de specialitate, rezultatele ar fi cu adevărat spectaculoase în mult mai multe cazuri. Cum am mai specificat și în alte interviuri, bolnavul trebuie să dispună de o supraveghere permanentă, indicațiile și tratamentele săptămânale fiind cele mai eficiente. Ar fi o şansă în plus la viață.

DAN CIUCIUCU ■

față de om

Cum să nu poți cumpăra o casă

□ Ordonanța nr. 19 - o păcăleală de zile mari

ndivid al cărui guvern bate joc de oameni

La 27 ianuarie 1994 Guvernul României a emis o Ordonanță (numărul 19), care, pe scurt, prevede că tinerii căsătoriți, sub 30 de ani, invalizii de gradul 1 și 2, handicapații, răniții, familiile și părinții celor decedați în Revoluția din decembrie 1989, persoanele care se mută de la oraș la sat și lucrează în agricultură și silvicultură, persoanele care se mută dintr-un sat în alt sat, personalul calificat din învățământ și sănătate, au dreptul să-și cumpere locuințe cu credite ieftine, cu o dobândă de 15%.

nul unui avantaj de fațadă

că problemele de-abia acum valoarea leului din decembrie turile locuințelor arată astfel:

- 30.763.000 lei; apartament camere - 41.949.000 lei; it cu trei camere - 56.113.000

un apartament cu două omul trebuie să plătească un minimum 4 milioane lei, apoi, an, trebuie să ramburseze 2,4 ei, cu dobânda de 15%, ceea nă că, de fapt, în primul an mbursate 7,8 milioane lei sau o rată lunară de 650.000 lei. e, din România de azi, ar tre-prim-ministru, ca să-ți poți per-să, cu „facilități” pentru tineri

Am fost la Direcția de Administrare a Fondului Imobiliar, fosta Imobiliara, pentru a cere detalii despre Ordonanța 19 și cum se aplică ea. Am bătut la o ușă pe care erau scrise numele a nu mai puțin de trei directori, iar secretara mi-a spus, nevinovată, că trebuie aprobare de la Primăria Capitalei, pentru ca un salariat de la Imobiliara să vorbească despre acest dificil subiect. Oricum, toți trei directorii erau plecați la sedință!

În articolul 1 din Ordonanța guvernamentală nr. 19 se arată că finanțarea construirii locuințelor se va asigura din sursele proprii ale beneficiarilor, credite bancare angajate de agenții economici și alocații de la bugetele locale. Altfel spus, după înalta părere guvernamentală, statul spune omului: fă-ți locuință, că eu te ajut, dar tu dai banii, eu numai te încurajez de pe margine. Ca

la fotbal!

Primăriile s-au trezit, peste noapte, cu o altă plească din partea Guvernului, așa că fiecare oficialitate locală s-a apucat să scoată cămașa pe unde poate. Spre exemplu, Primăria Capitalei: prin Nota din 26 august 1994 semnată de nici mai mult, nici mai puțin

19, locuințele pe care n-a putut să le vândă prin licitație. La fel ca țaranul la piață, care a rămas cu o parte din marfă nevândută și aceea e sub orice critică: o dă de pomană! Dar în cazul locuințelor, nimic nu e de pomană - locuințele astea costă zeci de milioane.

Zis și făcut. Mă deplasez la Primăria mare, dar aici nimeni nu știe nimic exact despre câtă lume s-a înscris până acum, în București, pentru case, prin Ordonanța 19. Adică nu s-a făcut centralizarea datelor.

Am intrat totuși în posesia unei statistici, cu blocurile care urmează a se finaliza, în conformitate cu Ordonanța 19. Aflați astfel, stimați cititori, că în București, la această oră, ar fi disponibile, pe hârtie, cel puțin 457 de locuințe, dintre care 124 de garsoniere, 144 de apartamente cu două camere, 181 de apartamente cu trei camere și numai 8 apartamente cu patru camere. Aceste apartamente sunt răspândite în zonele: Ramuri-Tei, Labirint, bdul Unirii, Mărășești, Dudești-Vitan și Roșu. Numai că nici unul din aceste apartamente nu este terminat, bun de predat la cheie, ci, din contră, stadiul fizic de construcție este între 30 și 100%. Unele blocuri nu au nici infrastructura terminată! Iar unde e vorba de 100%, asta înseamnă că mai e de făcut finisajul.

de patru directori - șeful Departamentului patrimoniului imobiliar, Direcția de investiții, șeful Departamentului economic și Direcția Juridic-legislație - se arată că, în baza Hotărârii nr. 42 din 11 iulie 1994, locuințele pentru persoanele care se încadrează în Ordonanța 19 se vor asigura „din listele aprobate pentru vânzarea prin licitație și neadjudicate”. Altfel spus, Primăria Capitalei asigură, pentru Ordonanța

casă. În schimb, n-am putut vorbi cu nimeni din Primărie despre această problemă, pentru că gardianul de serviciu nu mi-a permis accesul în incintă. Am încercat să telefoniez la interiorul Serviciului care se ocupă cu imobiliarele, dar suna ocupat, de parcă toată lumea ar fi fost plecată în vacanță!

DAN GHEORGHE ■

Lumea în geometrie variabilă

România pe listele NATO

Problema extinderii NATO rămâne în continuare principala preocupare a raporturilor politice dintre marile puteri ale lumii, deși prim-planul vieții internaționale poate fi ocupat temporar de cine știe care conflict regional, fie că se numește războiul din fosta Iugoslavia, situația din Orientul Mijlociu etc.

În SUA noul Congres dominat de republicani este adeptul unei politici mai dure în raporturile cu Moscova și de aceea nu vrea să ia în calcul nici un fel de obstrucție din partea Rusiei pe calea spre extinderea spre Est a Alianței. Pe de altă parte, unii analiști sunt de părere că extinderea NATO ar mări nota de plată a contribuției americane la această organizație cu circa 100 miliarde dolari. În Europa, deși se acceptă în principiu ideea extinderii NATO, pare să fie tot mai mult îmbrățișată ideea unei creșteri pe etape a Alianței. Într-un supliment special al revistei „Der Spiegel” a fost publicat un proiect de extindere a NATO. Cele 35 de pagini conțin însă generalități în legătură cu grila condițiilor de acceptare a noilor membri. Se reamintește doar că țările aspirante trebuie să manifeste atașament pentru democrație și economie de piață și să respecte drepturile și libertățile omului. Fără a anticipa un calendar al îndeplinirii programului de extindere, acest document, care ar urma să fie prezentat la un seminar internațional la Moscova, sugerează că trebuie să se pună ceva surdină avânturilor de integrare atlantice din partea unor țări estice. Mai precis, se propune să se amâne acest proces după 1997, adică după ce se vor fi încheiat alegerile din Rusia și SUA și după Conferința de la Paris privind viitorul UE.

Totuși - iar acesta este punctul de interes la care România ar trebui să fie cât se poate de sensibilă - documentul menționat reia ideea că NATO ar trebui să se extindă în mai multe „valuri”. Primul cuprinde Ungaria, Polonia, Cehia. România, alături de Slovacia, Slovenia și Bulgaria, ar constitui al doilea contingent, pentru ca ultimul să cuprindă țările baltice.

Deloc întâmplător, acest program seamănă teribil cu altele avansate de oficialități occidentale. Aceasta în timp ce secretarul general al NATO, Willy Claes, mai prudent și mai diplomat, declară chiar zilele trecute că programul de extindere al Alianței va continua în cadrul unui proces care ia în vedere evoluțiile politice și de securitate de pe continent. Declarație „adormitoare”, „narcotizantă” pentru aspiranții prea grăbiți, sau ilustrând o tehnică bine verificată a temporizării? Dl Claes mai anunța că se va elabora acel set de principii sau baremuri privind admiterea noilor membri. El a luat în considerare și „factorul Moscova”, care continuă să se opună acestei extinderi. Rusia se pare că a invocat față de foștii aliați (deci inclusiv față de București) ideea că extinderea NATO ar urmări doar prosperitatea industriei de război occidentale.

Partide de stânga din fostele țări aliate Moscovei au și început să murmure și să îndemne guvernele acestor țări să fie prudente și să nu se grăbească intrând în NATO. Dar acestea sunt argumentele de plan secund ale Kremlinului. Pentru că argumentele ei „forte” sunt amenințarea SUA că nu vor mai respecta anumite acorduri de dezarmare nucleară, că ar putea să lase Iranul să-și construiască arme nucleare etc. Oficialitățile Alianței afirmă că ralierea Moscovei la Parteneriatul pentru Pace ar liniști îngrijorările Moscovei că se pregătește o structură de securitate pe continent în absența sau chiar împotriva ei.

Din acest joc la scară globală rezultă însă că România ar putea fi cartea ținută bine în mână pentru a fi servită de o parte sau de alta atunci când lucrurile s-ar putea împotmoli.

Bosnia:

Posibila pace imposibilă

Situația din Bosnia este precum un cuib de viespi în care cineva a cotrobăit. Iar comparația poate merge și mai departe pentru că veninul adunat în cei aproape patru ani de conflicte etnice din fosta Iugoslavia pare să facă imposibilă găsirea unei căi către pace. Și totuși chiar în condițiile în care firele par tot mai încurcate, ghemul contradicțiilor ar putea fi tocmai acum dezlegat. Dar să examinăm puțin faptele. După atacul rapid și decisiv al Croației asupra Republicii Krajina (o enclavă sârbă în teritoriul croat), aceasta este acum practic desființată. Sute de mii de refugiați au părăsit zona provocând unul dintre cele mai dramatice exoduri umane din Europa de după cel de-al doilea război mondial. Ajunși în Serbia, ei au fost dirijați, în parte, către Kosovo, provincie locuită în proporție de peste 80 la sută de etnici albanezi. Mulți observatori afirmă că aceasta ar fi ca și când sârbii ar turna gaz peste foc în conflictul latent cu albanezii din Kosovo, considerat posibilul focar de criză din fosta Iugoslavia. Dar deocamdată lucrurile se află sub control: sârbii transmutați se află în adevărate ghetouri, soluție care exclude deocamdată un conflict deschis în zonă. Pe de altă parte, sârbii bosniaci, aflați de mai multă vreme cu spatele la zid din cauza poziției lor inflexibile, au renunțat să mai atace Gorajde după ce au pus stăpânire pe alte două enclave musulmane din estul Bosniei. În nord ei au pierdut terenul în luptele cu croații care, încurajați de victorie, au anunțat că sunt decizi să continue alianța cu bosniacii musulmani.

La Belgrad, președintele

Miloševici, după ce și-a recuperat o parte din credibilitatea externă, el fiind considerat personajul cheie în orice încercare de reglementare politică, dorește cu tot dinadinsul suspendarea embargoului

Moscova, dorește să încurajeze soluție de pace. În sfârșit, dar în ultimul rând, Alia Izetbegovici, lider bosniac, care până acum susținut până la capăt nici o soluție propusă, a avansat în urmă

internațional împotriva Serbiei.

Prețul acestei concesi ar fi recunoașterea diplomatică a autorităților bosniace, lucru pe care Belgradul pare dispus să-l facă.

Dacă, din tabloul situației la zi, prezentat pe scurt, se poate înțelege că mai rău decât atât nu se poate, există totuși opinii, cum ar fi cele ale publicației britanice „The Sunday Times”, care susțin că tocmai acum pacea ar fi posibilă. Argumente? Primul ar fi că situația ajungând la un punct atât de grav, orice soluție militară ar însemna o autocondamnare. În al doilea rând, SUA, după incidentul cu cei trei diplomați morți în apropiere de Sarajevo, au anunțat că nu renunță la eforturile de pace. Rusia, care a încercat fără succes să organizeze o întâlnire Miloševici - Tudjman la

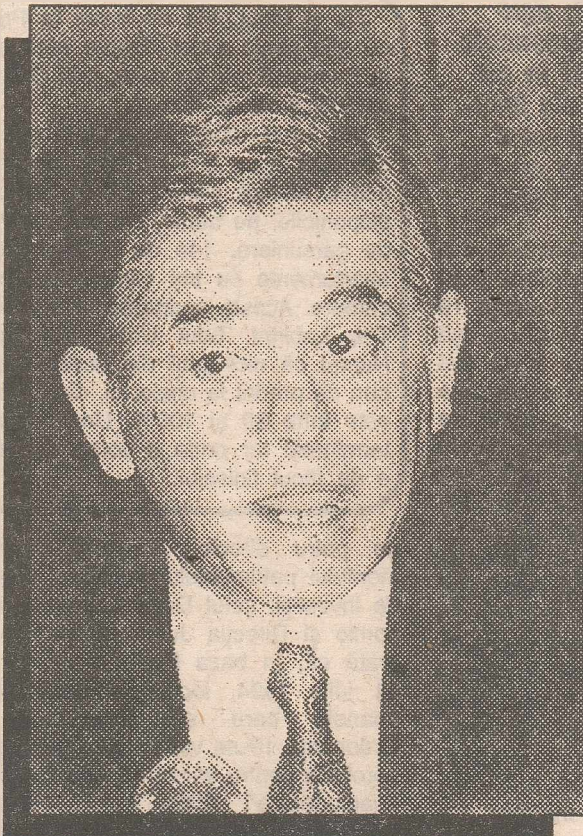
câteva zile un plan propriu de pace, care, spun cunoscătorii, vine întâmpinarea unor soluții propuse de ONU și Uniunea Europeană. Sârbii bosniaci n-ar avea de câștig decât masa verde.

Să fie acest scenariu hiperoptimist, întrezărit de publicul amintit, doar o simplă amăgire sau o utopie? Suntem înclinați să fim de acord cu aceste ipoteze pentru că după un conflict atât de îndelungat în care practic au epuizat toate soluțiile, acum o soluție controlului teritoriului, dacă s-a mai echilibrat, iar războiul marilor puteri pare să se apropie de final, singura soluție rezonabilă este tocmai pacea. Dar până când ea va materializa tot va mai trece timp, chiar dacă acest scenariu se dovedește posibil.

România mizează pe Miloševici

Dintre țările vecine spațiului fost iugoslav, România și Grecia sunt singurele care merg pe cartea sârbească. Într-un moment în care Occidentul este cât se poate de prudent în a avansa deschideri către Belgrad, Bucureștiul a trimis să stea de vorbă cu Miloševici o delegație condusă de Adrian Năstase, președintele Camerei Deputaților și lider al partidului de guvernământ. Săptămâna trecută a fost rândul șefului diplomației române, Teodor Meleșcanu, să meargă la Belgrad. Problemele abordate? Situația din zonă, posibilitățile unui acord de pace și mai ci se seamă sancțiunile ONU împotriva ex-Iugoslaviei, care afectează și România. Există însă și păreri că în plan economic România nu ar fi atât de afectată, dacă se are în vedere doar traficul ilegal de petrol de la Căisura Dunării. Dar dincolo de acest aspect rămâne faptul că România pare să fi depășit statutul de neutralitate și să-și manifeste simpatia față de Serbia ortodoxă, pro-rusă și cu o structură politică mai rigidă, considerată pro-comunistă. Ceea ce pare destul de instructiv, mai presus chiar de interesul geopolitic les de înțeles.

Pagină realizată de ȘTEFAN NICOLAE

Opt minute de aplauze la doar 7 ani

Cu un an în urmă, micuța Adriana Sarău a început să învețe să cânte la pian; după câteva luni, atrăgea deja atenția prin muzicalitate, memorie și ușurința cu care depășea, ca într-o joacă, dificultățile inerente primilor pași. Dovadă - în primăvară a câștigat singura mențiune specială acordată la Concursul Internațional de la Stresa - Italia! După alte două luni (în care a susținut și un microrecital la Palatul copiilor și audițiile de sfârșit de an, terminând clasa I cu coroniță), Adriana Sarău a plecat la un alt concurs internațional din Italia. A călătorit cu mașina

aproape 5 zile, a cântat 5 minute și... a câștigat premiul I la cea de-a X-a ediție a Concursului de interpretare instrumentală și vocală „Rovere d'oro”, desfășurat la San Bartolomeo del Mare.

Îsteață, dezinvoltă, Adriana ne-a povestit despre cele 8 categorii de vârstă pe care era structurată competiția, despre cele două piese pe care le-a cântat - „Ecosese” de Beethoven și „Polca italiană” de Rahmaninov - despre Gala laureaților cu premiul I care a fost „foarte frumoasă, în aer liber, cu multe aranjamente florale și public numeros. Am avut un succes mare - mare - dl

director Nistor mi-a spus că am fost aplaudată 8 minute, dar mie nu-mi vine să cred - ei ar mai fi aplaudat, dar am plecat eu de pe scenă”. Deosebit este și faptul că cele două lucrări prezentate în concurs au fost pregătite doar într-o lună, ceea ce, la 7 ani, este o performanță. „Nu am vrut să mă prezint cu piesele cântate la Stresa, care erau prea ușoare și, oricum, nu-mi place să repet aceleași lucrări”.

Concursul a fost structurat în cinci secțiuni, tinerii români - foarte numeroși - participând la cele rezervate pianului și viorii. Au fost elevi din București, Bacău,

Constanța, Iași și Timișoara, Liceul „Dinu Lipatti” obținând, la pian, 8 premii și la vioară două premii „în familie”, oferite de un juriu format din personalități din Italia, Elveția, Croația, Bulgaria și Rusia.

După o scurtă odihnă, Adriana Sarău a reînceput să studieze, „din plăcere”, alte două piese - de această dată „Scherzo” de Schubert și „Micul Negru” de Debussy. Poate le vom asculta în recitalul pe care îl va susține, în toamnă, la Radiodifuziune.

ANCA FLOREA ■

Mircea Roman susține afișul Triennalei de sculptură de la Osaka

În 1992 sculptorul Mircea Roman a primit marele premiu al Triennalei de sculptură de la Osaka. A câștigat atunci cel mai mare premiu în bani care se acordă în lumea plasticienilor, 84.000 de dolari, și un loc în viitorul Muzeu de Artă Contemporană ce se va deschide în metropola japoneză anul viitor.

Înă atunci Mircea Roman era un artist care sculpta cuminte și perseverent în atelierul unor prieteni plecați în străinătate. Vestea premiului de la Osaka l-a făcut celebru peste noapte. A primit casă, atelier, invitații la expoziții și tabere de sculptură în țară și străinătate, a un an în Londra cu o bursă.

Unele muzee i-au cumpărat lucrări, colecționarii i-au comandat mai multe lucrări. Succesul de la Osaka a îndemnat să concureze și la triennalele de sculptură mică și picură, care au succedat celei de cultură.

Mircea Roman este în acest an unul dintre artiștii care reprezintă România la Bienala de artă de la Veneția. Sculptura premiată în urmă cu trei ani la Osaka, „Suflet cu ube”, este acum afișul Triennalei de cultură din acest an.

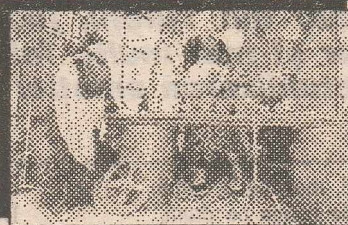
Mircea Roman va fi din nou expus la Osaka. În primăvară s-a întors în atelierul din București și câteva săptămâni a lucrat de zor. A lucrat pentru prima dată o lucrare în tehnică mixtă, „Un om întreg”, un personaj cioplit în bucăți de lemn pictate cu clei colorat care se glindește pe o placă de lemn presionată cu substanțe foto. Lucrarea a propus-o selecției de la Osaka din acest an. A fost singurul artist român selecționat pentru

Mircea Roman în timp ce lucra la „Un om întreg”.

expoziția din septembrie. Deci Mircea Roman este pe afișul și în expoziția celei mai bine plătite expoziții de pe glob.

REMUS ANDREI ION ■

Farse populare, divertisment, teatru ambulant

Trupa pe butoaie este un fenomen pentru că a erupt într-un moment în care multă lume se plânge de ineficiența economică a actului cultural, iar spectacolul de divertisment s-a oprit la nivelul șușelor.

Trupa pe butoaie a devenit o afacere, este un proiect UNITER, subvenționat, sponsorizat, care se adresează marelui public. Farsele popu-

Puneți cărțile la murat!

De la „Cultura Națională” citire

Cele mai cunoscute librării din București, unde mai persistă zvonul că se găsesc cele mai recente apariții editoriale, au început să vândă oțet. La Eminescu, Minerva, Univers și Dacia (Krețulescu), celebrele librării bucureștene, administrate de falimentara Casă de Editură și Presă „Cultura Națională” se vând, pe lângă cărți, papetărie excesiv de scumpă de la Staedtler și Faber Castel, oțet, drogherii pentru bărbați.

Librăresele au înlemnit de uimire când au trebuit să semneze o factură pentru oțet. Cumpărătorii vor fi probabil lipsiți de imaginea năucitoare a cărților asortate cu vin acrit sau acid acetic. Decența le face pe responsabilele de librării să păstreze sticlele în beci. După ce de mai bine de doi ani „Cultura Națională” mănâncă cu nonșalanță miliarde din bugetul culturii, a falimentat toate editurile și revistele subordonate practicând o regie de peste 50%, acum transformă librăriile în buticuri subculturale. Cine cumpără cărți de la aprozar? Cultura Națională a mutat aprozarul în librării. Nici Ceaușescu, care luminos și cu tupeu a lansat formula: dacă agricultura se face pe câmp, cultura de ce se face în birou?, nu a pus cărțile la murat.

REMUS ANDREI ION ■

Fenomenul Trupa pe butoaie

lare medievale, regizate de Victor Ioan Frunză, se joacă în stradă, în cazărmi, în piețe, pentru aurolici, cerșetori, trecători grăbiți, spectatori ocazionali sau împătimiți de teatru. Totul este un spectacol care sparge monotonia locului unde se așază, distrează și bine dispune. Asta nu înseamnă că artiștii de pe butoaie sunt milionari. Nu, ei joacă teatru. Ei vor să fie utili cetății, cum spune regizorul. Spectacolele sunt gratuite pentru public, nu se vând bilete pe stradă. Spectacolul se vinde în întregime milionarilor, celor care au bani și storc

bani din distracții sau reclamă.

Trupa pe butoaie este un fenomen și pentru că este primul proiect teatral decent, real divertisment care concurează șușele cu succes. Actorii, regizorul, scenografa au vrut să devină independenți de sistemul teatral îmbăcsit de tehnocrația oficială. După ce a fost alungată de la Teatrul din Tg. Mureș, echipa lui Frunză s-a „privatizat”. Pentru restaurația din cultură nu a contat că Trupa pe butoaie era cel mai profitabil spectacol, că a fost realizat cu cheltuieli minime și aducea bani de peste tot.

R. A. I.

Toate artele

Cupa Mondială la... roman!

De curând a avut loc în Irlanda de Nord cea mai bizară competiție... literară: Cupa Mondială pentru scrierea unui roman în 24 de ore! Au participat 55 de candidați (n-am zis scriitori) și câștigător a fost desemnat un anume Pat Gray, de 41 ani, care a compus un roman de 23.000 de cuvinte intitulat „Harta Politică a inimii”.

Slavă lui! Nu știm nimic despre juriu. Va fi fost el alcătuit din campioni la tenis cu piciorul, din băcani sau chiar din critici literari? Mister.

Scriș în 24 de ore romanul ultra (rapid) urma să apară în 24 de săptămâni. Firesc. Tipografii nu agreează concursurile de viteză. La ora când scriu această știre, el, romanul, va fi fiind pe tarabe, de nu s-o fi epuizat.

Ce relevanță are această Cupă Mondială?

Nici una. E act (doar) năstrușnic, ușor imbecil.

Greoiul Lev Tolstoi a scris romanul unei campanii militare napoleoniene („Război și pace”) care a durat în plan istoric doar câteva luni în... șase ani. La început cartea avea șase volume (după redactări chinuitoare autorul a dat versiunea definitivă în numai patru tomuri) cuvintele, scrise și transcrise, apropiindu-se de un milion.

Tolstoi ar fi refuzat... Cupa Mondială cum a făcut și cu premiul Nobel.

Pat Gray, nu. Chiar există acest „scriitor”? Chiar poate fi citită „opera” sa? Mă îndoiesc.

Dar nu mă mir.

N-am văzut noi pe caseta video o operă-rock (!) avându-l ca protagonist pe Iisus Christos imaginat cât mai nud cu puțință?

Nu punem noi pe cutiile cu pudră icoana Mona Lisei? Nu își împodobesc românii chibriturile și conservele de bame cu imaginea Coloanei Infinitului, a lui Brâncuși? Își!

Efortul (și el imbecil) de desacralizare a artei și de compromitere a artistului („Orice om al muncii ar putea să scrie un roman sau o poezie, da' n-are timp” zicea un academician numit Ceaușescu...) e statornic cultivat de eternii semidocti dominați de instincte primare.

Sunt sigur că acel bulibașa al Cupei Mondiale de scriere în viteză abia de se poate iscăli. Pe cecuri.

Arta nu poate fi ingenuitate cu procedeele clasice: războiul, discriminarea, ultrajul și marea ei suveranitate înfierbântă creierele neguțătoarești.

Acest mărunț joc parodic (Cupa Mondială) nu-și găsește loc decât în Guinness Book, dar și acolo e repede eclipsat de bravura celui mai mare mâncător de găluște din lume sau de croitorul care a inventat nădragul cu trei craci!

GHEORGHE TOMOZEI ■

MAȘINA DE SCRIS

● **AUREL VOICU, Dârmănești, Argeș.** Aveți dreptate: viața publică din România este sufocată de prezența în diferite posturi de conducere a foștilor activiști ai PCR. Dar nu din cauza aceasta nu vi se publică dv. versurile. Motivul îl constituie vizibila - și chiar scandaloașă - dv. incompetență în problemele scrisului. Nu numai că vă lipsește talentul, dar nu știți nici să folosiți corect limba română:

„Două fete cu suspin / Și priviri ispititoare / Se plimbau prin fața gării / Priveau tândru trecătorii. / O fetiță curtezană / Ce privea seducător / Se apropie de ceas / Să le spună la beți / Cu cât vinde un suspin. / Când plecau încet cu prada / Cele două curtezane / O priveau cu gust amar / Pe micuța cerșetoare.”

P.S. Îmi pare rău, dar nu pot să vă păstrez manuscrisul (am mai explicat, nu am unde; pentru arhivarea întregii corespondențe pe care o primesc mi-ar trebui un depozit imens). Cred însă că nici dv. nu merită să-l păstrați...

● **NARCIS DAJU, Târgu Jiu.** „Conviețuiesc de mai bine de 19 ani cu poezia, dar n-am făcut publică logodna noastră decât cu câteva luni în urmă...” Era mai bine ca această legătură să rămână secretă. Cu atât mai mult cu cât este o mezelianță, dv. lipsindu-vă zestrea pretinsă în asemenea ocazii.

Versurile pe care mi le-ați trimis sunt exclamații teatrale și prăpăstioase, imposibil de luat în considerare ca literatură:

„Nu trecu mult, distinsă Doamnă, / Nici n-apucai să

mușc din poamă / Și lipsurile dau năvală / Să ne trimită-n vis! / E toamnă?... / Mai ruginește azi seninul / Din spatele oglinzii / Și mi se spânzură preaplinul / De-ncheietura grinzii... / Nu știam că universu-ntreg / Umbla să ne despartă, / Nici nu credeam că vor ceda / Lacătele la poartă. / Neîind acasă, într-o zi. / Deschis-am ușa larg. / Mă scufundam și-aș fi voit / Să m-agăț de catarg.”

● **I. IULIANA CHIRICĂ, Huși, Vaslui.** Cele șapte poeme scrise într-o singură zi - 15 iulie 1995 - au o involburare patetică datorită căreia naivitățile din cuprinsul lor trec aproape neobservate:

„Privirea ochilor tăi / Sfântă icoană / Pentru scăldat mereu / Aprinsul trupul meu, / Pe care, iată-l, / Ca o făclie arzândă / În inima ta, / Cu

dulcele păcat de a-l fi vrut / Odată cu seara / În privirea ochilor tăi”.

Totuși, nu puteți conta la nesfârșit pe asemenea impetuoșități pentru a înșela vigilența cititorului. Trebuie să reflectați mai profund asupra scrisului, să vă profesionalizați.

● **ANDREI ICLĂNZAN, Târgu Mureș.** Poemele dv. sunt puerile și n-au nici o valoare literară:

„Mi-e dor de iarba verde de acasă / De flori galbene de tei / De cocostârcul de pe casă / Mi-e dor de câinele Grivei. // Mi-e dor de calul Ducipal / Rapid ca o săgeată / Galopând cu mine la deal / La mândra adorată.” etc.

Dar de poezia bună nu vă e dor?

● **MARIN DAN, București.** „Sunt un tânăr poet, scriu

poezii cu nemiluita, îmi vin în minte tot timpul poezii. Am mai fost publicat, în 1988, tot de revista **Flacăra**, la **Atelier literar**, de către **Dărie Novăceanu**. Mă pricep și ziaristică deoarece am lucrat cu dl Ion Cristoiu la **Zig-Zag** în 1990”.

Dintre versurile dv. scrise „cu nemiluita”, cele mai multe sunt improvizații, prolixе și plictisitoare. Unele, însă, atrag atenția prin ideile lor năstrușnice și reușesc să smulgă un zâmbet cititorului:

„Am văzut o cămilă care ardea / În pustiu plin de gheață / Și mi s-a făcut milă de ea; / Am vrut să o ajut / I-am aruncat un evantai / Dar nu și-a revenit / Am stropit-o cu apă / Dar nu a tresărit. Atunci am aruncat o căpiță de fân / Ca să ardă în continuare și să moară”.

Important pentru toți corespondenții

■ Textele dv. trebuie să fie dactilografiate sau, cel puțin, scrise lizibil. Dacă sunteți optimiști, trimiteți-mi și o fotografie și un curriculum vitae. Dactilogramele, manuscrisele și fotografiile nepublicate NU se restituie.

■ Nu există restricții în ceea ce privește genurile. În afară de poezie, proză, teatru, critică literară etc., puteți să-mi trimiteți și versuri pentru muzică rock, graffiti, texte publicitare, aforisme gen „legile lui Murphy”, scenarii pentru spectacole de cabaret politic etc.

■ Cele mai valoroase texte se publică în cadrul rubricii **Mașina de scris**. Toate textele publicate în cadrul acestei rubrici candidează automat la premiul de 1.000.000 de lei care se acordă anual, la 1 noiembrie.

■ Tot dintre corespondenții rubricii **Mașina de scris** se aleg autorii cărora li se asigură publicarea unei cărți (pe bază de contract). Numele lor este anunțat la fiecare 1 martie.

■ Plicurile dv. trebuie trimise la următoarea adresă: Alex Ștefănescu, la redacția revistei **Flacăra**, Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, 71341 București.

■ Vă rog să faceți un efort financiar și să vă abonați la revista **Flacăra**. Să nu vă închipuiți că fac publicitate într-un mod abil acestei reviste, dar dacă nu vă abonați n-o să v-o puteți procura în fiecare săptămână și dialogul dintre noi se va întrerupe.

Noi poeme de la Ovidiu-Gheorghe Ruța

Tânărul și înzestratul poet Ovidiu-Gheorghe Ruța, originar din Tureni, județul Cluj, a absolvit de curând facultatea (o facultate tehnică!). Felicitări! Dar și mai multe felicitări merită pentru cele mai recente poeme ale sale, remarcabile prin intelectualizarea emoției și printr-un sarcasm elegant, aristocratic.

Regele

Și-a angajat regele trei îngeri din zestrea comună,
ochii ei să i-i încondeieze, peruca pudrată pe cap ei să i-o pună.
Și-a tocmnit regele un bufon lipsit de reverență
care să-i scoată și-mai mult îngăduința-n evidentă.
Și-a chemat regele-n slujbă ale lucrurilor umbre,
ca să-l învețe dansul și să-l ferească de locuri sumbre.
Așa a ajuns regele să nu se mai dea, din lume, pe nimic.
Regele era fericit. Regele era mic.

Ecce...

Uitați-vă din când în când în gura unduitoarei ființe.
Acolo cresc din iute gând și din acide seminte
aprinse viitoruri posibile peste care aleargă inorogi și visuri tangibile
la care poți să te rogi.
Și-ntr-un fund de masea cariată crește-un zeu străveziu și mare și-ngust la minte cât lumea toată.
Acolo, în gura ființei unduitoare...

Plus infinit

Cerul arde, vântul plânge,
ziua nu mai are sânge.
Căinii latră în pustiu de iarbă,

norocu-i surd, moartea e oarbă.
Viața își târăie coada pe drum,
mintea închipuie semne de fum.
Căpăta încet se scufundă în vin,
ultimul zeu s-a dus să moară puțin.

Nostalgic blues

Dumnezeu muncit de nostalgie
nu ucide-n lung și-n lat pământul.
Doar un cânt din colț de nor tu zi-i
și mă lasă să mă bată vântul.

Dacă vrei, din sufletul meu gustă,
dar puțin, ca dintr-un vin de soi.
Are gust de cal gonind prin pustă
și de grai uitat și de noroi.

Întrebări tu pune-mi numai mie
dacă vrei într-adevăr să știi

ce înseamnă -aceea nostalgie,
Dumnezeu muncit de nostalgie.

Numai când...

Când cânt sunt gând.
Când cânt vând vânt.
Când zbor norii dor.
Când plâng frâng... frâng...

Rugă

Mai lasă-mă, Doamne, călare pe cord,
nici foarte viu, nici tare mort.
Mai lasă-mă, Doamne, în apa plângerii,
mărește-mi, Doamne, raza constrângerii.
Doamne,
nu mă-nvăța să număr toamne.

O scrisoare de la REMUS VALERIU GIORGIONI

În incendiara sa scrisoare, Remus Valeriu Giorgioni, poet, prozator și eseist din Lugoj, ridică probleme care preocupă în momentul de față pe mulți. Tocmai de aceea mă abțin să mă pronunț, deocamdată, asupra opiniilor sale și îi invit pe cititorii rubricii să-și spună ei întâi cuvântul, urmând ca la sfârșit să-mi fac și eu cunoscută părerea. Îi asigur pe toți cei dornici să ia parte la discuție că le voi publica intervențiile imediat și integral.

Desen de LINU

Arta - între drog și balsam

Stimate domnule Alex Ștefănescu, de data asta vă scriu un articol sub formă epistolară - în fond o scrisoare care se prezintă ca un articol. Și iată despre ce este vorba.

De o bună bucată de vreme, arta se comportă ca un drog, un elixir (al cui?...) menit să neli-niștească, să tulbure mințile cititorului/consumatorului, să-l capt(iv)eze, vazăică. Dar n-a fost întotdeauna așa!

Din cele mai vechi timpuri, arta (ca ritual) a avut menirea să tămăduiască, să aline și să vindece bolile sufletului. Și nu ar fi necesar să amintim decât pasărea măiastră și fluierul fermecat - meșteșugul lui Orfeu, discipol al lui Apollo, care mișca chiar și pietrele, nu numai sufletele viilor și morților. Apoi flautul fahirului care domesticește șerpii veninoși, făcându-i să danseze în ritmul muzicii sale... Meloterapia - de care se mai aude și azi - se practica încă de pe vremea împăraților, cu 3000 de ani înainte de noi (vezi, pentru aceasta, Cartea întâi a lui Samuel sau Întâi a împăraților, cap. 16, vers. 14 și mai departe, care aduce în față cazul lui David, regele-păstor... Acesta îi cânta din harfă regelui Saul, pentru alinarea sufletului). De unde rezultă proprietățile magice, incantatorii - în speță: exorcizante - ale artei muzicale, dar nu mai puțin ale artei cuvântului. În recitarea psalmilor, la evrei, în vechime, exista un moment consemnat astăzi ca „Oprire”. La fel de important, ritualic, acesta marca o întrerupere cam pe la jumătatea psalmului (unii, mai lungi, au câte două-trei „Opriri”). Acest moment era numit „Higaion”, semnificând „cântec de harpă” sau „meditare”. Declamatorul făcea o pauză, ca să dea loc menestrelului - prilej, pentru întreaga asistență, de meditare la cele auzite...

Se cunoaște, desigur, impactul puternic al unui discurs oratoric asupra urechilor auditoriului - impact pozitiv sau negativ (de la Pericle, Cicero și Socrate, la Hitler, Stalin sau Iliescu!). Dar cuvântul poate fi vorbit sau scris... Dacă există o meloterapie și o artă retorică, există și scripto (sau mito) terapie. Aceasta e cea care se apropie de condiția artei ca drog, cea dintâi fiind, desigur, balsam.

O mare putere de impact, propensiune psihologică - mai mare decât cadentele și sentințele oratorice - o au artele vizuale: de la pictură, sculptură la (astăzi) imaginea TV, cinematografică sau de videocasetofon. (O adevărată cultură video e pe cale să ne tîmpească!

Videoclipurile ne strivesc și ne agrează retina - „clipa” aceasta a vieții, și așa trăită din fuga calului!)

Presa are, iarăși, un mare cuvânt de spus - vorbim acum despre presa scrisă, care la rândul ei **vorbește** atât prin cuvinte, cât, mai ales, prin imagini. Spre un unic exemplu, un ziar boulevardier - cum ar fi „Evenimentul zilei” - titrează pe coloane înalte știri ilustrate echivalent cu arătarea - uneori teoretică, de multe ori practică! - a c...-ului în văzul lumii. La asemenea publicații (nu vrem să le facem publicitate, enumerându-le pe toate) chiar manșetele colcăie, fornăie, zumzăie..., zombăie de microbi psihologici, de toate defejeciile subconștientului uman. Căci pe acesta îl exploatează, înclinațiile cele mai josnice ale ființei (totuși, umane), spre a-și atinge scopul, spre a-și face lozul.

Nu mai așa au putut ajunge number one în topul tirajelor (vandajelor).

La fel, romanele de aventuri omo-roase și a-moroase (a-morale) - care ne-au invadat și ne-au zăpăcit după (o) Revoluție. Ele sunt, sub specie aeternitatis, cea mai cruntă cacealma posibilă, o făcătură pseudoromantioasă - care însă ne caracterizează în probleme de gust literar (Eu aș spânzura-o de degete sau de limbă - dacă mai trăiește - pe Sandra Brown. Capul ei l-aș cere, nu al lui Salmon Rushdie, dac-aș fi - sau nu - musulman!)

Iată, așadar, între drog și balsam, arta modernă și contemporană se zbate ca peștele pe uscat. Cele mai **prima** romane ale secolului: „Numele trandafirului”, „Magicianul”, „Ulise”, „Varietel pe apă”, sunt numai o proză crepusculară. Iar altele, dacă fu vorba, chiar un **rasunător** eșec: „Pendulul lui Foucault”, „Abbadon exterminator”, „Orașul și câinii”, „Lumina care se stinge”, „Absalom, Absalom”. (Nu fa fel stau lucrurile cu „Un veac de singurătate”, „Războiul sfârșitului lumii”, „Maestrul și Margareta”, „Doctor Jivago”, a căror lectură te hrănește și te satisface, te îmbogățește. Aș menționa între lecturile neliniștitoare, deci virtual folositoare, „Magicianul” lui John Fowels; sau chiar „Mare nostrum” de V. B. Ibanez).

...Când te afunzi în hăfșul lor, fie modern, fie postmodernist, în textualisme fără altă consistență decât cea... textuală (verbală) te apucă un dor teribil de Maupassant, de Flaubert și Balzac. (Dar de Dostoievski în orice caz!!) Și îți răsare în minte gândul că de mult n-ai

mai citit o carte precum „Salambô”..., cu cât te afunzi mai mult în Borges și Umberto Eco, cu atât realizezi că nu se va mai naște în vecii vecilor pe planeta Terra un alt Tolstoi, Cehov sau Gogol. Sau barem un Eugene O'Neill sau Sean O'Casey.

În relația etic-estetic, în zilele noastre, primează în mod vizibil, indubitabil esteticul. Un autor poate fi cât de trivial, chiar scabros (opera proprie fiind o prelungire/prelingere a boemei vermiculare în care se bălăcește), dar dacă scrie bine, rapid îl omologăm! (Acuși vine moda să-i băgăm și în calendare...) Și-mi vine acum în minte - cum ar putea să nu-mi vină?! - părțul estetic, celebrul părț de la pagina 125 a „Varietelului” lui John Barth; părțul care iluminează! (Dar să punem lucrurile la punct: acesta nu este al autorului, ci al doamnei „X”, personaj feminin - însă e în măsură să-l ilumineze pe autor - nu și pe cititor!) „Borcanele” sale cu „murături” umane sunt în măsură să-ți declanșeze o greață organică și reală, nu doar existențial(ist)ă, precum a lui Sartre, astfel încât poți să și vomți pe carte. Carte care e, totuși, mare - spre un exemplu, pasajul cu câinii care fac dragoste lângă un sicriu îl găsesc profund semnificativ, o metaforă (în cheie J.B.) a perenității vieții, a perpetuării ei peste groapă și moarte. Dar plăcerea estetică este, oricum, dublată de o mare insatisfacție etică. Sau asta nu se mai poartă, nu mai intră defel în calcul pentru organele criticii?...

Nu credem că o cunoaștere completă a ființei ar include în mod necesar etalarea întregii mizerii umane - cum e de părere marele Joyce: toate „ușurările” și ejaculările, scârna și flegma. Fac ele - acestea - parte din ființă, dar „predarea” lor pe mine, cititor, nu mă îmbogățește. Arta trebuie să aducă în față - dacă nu, obligatoriu, frumosul..., mă rog este ceva perimat, atunci măcar - senzaționalul, extraordinarul, excepționalul (vânturi și chiorăieli de mațe are și cititorul!). Este interesantă, dar cu atât mai trăsniță ideea de a încredința hârtiei tot ce poate face (de ce e în stare!) o stirpe umană pe parcursul a 24 de ore, de câte ori răgăie și gândește, se bafe pe burtă, se screme pe W.C., sau se culcă cu nevasta (lui - sau a altuia). Ori tot ce gândește aceasta în pat, deșertându-și toate boăștele în- și subconștientului să facă obiectul unui capitol întreg.

Toate acestea nu-mi dovedesc altceva decât, cum spuneam, o teribilă oboseală a

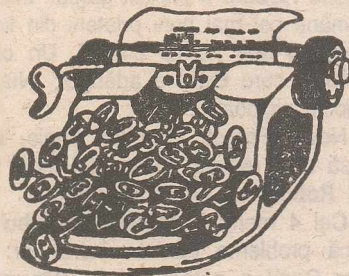
prozei. Pentru că, până la urmă, exhibiționismul narativ rezidă în burlescă decrepitudine, corul acestor romancierii putându-se compara cu faimosul „cor de stridii” al lui Barth, cu toate veleitățile lor de înnoire, de tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte. Micșinea și sfînterele, excrementele (mi-ze-rabile dictul) ridicate la nivel de elemente ale ficțiunii fac din „Ulise” un eșec genial - cam în genul în care este eșec - la noi - „Rusoica”: o splendidă hăituire a himerei, neprihănitei muze prin cele mai sordide smârcuri ale răului Prut... Până la urmă - o neîmplinire, un gust amar în gură. Iar din autor, care știm (din „Portretul artistului în tinerețe”) că a optat mai întâi pentru o carieră teologică, rod al educației ieziute - din autor fac un spirit mefistofelic, fantastic geniu negativ.

John Barth, cel puțin, are bunul simț (auctorial) de a spune „Interlocutorului”: „Așteaptă-mă puțin, just a moment...”, până mă duc la w.c., înfulec ceva în grabă, sau dau un telefon urgent. Între timp, tu poți face ce vrei, poți eventual citi și o (altă) carte... Pe când Joyce îl târăște pe cel căzut în capcanele ficțiunilor sale nu numai în mirosul bucătăriei sau al privatei, ci chiar în patul său conjugal... Nu suntem de părere că era chiar indispensabil, în stricta economie a cărții, să-și arate indispensabilii sau să-l ferească pe cititor cu anumite efluvii olfactive, numai pentru că acestea toate sunt puse în spatele unui nume mare. Luând-o și ținând-o mereu așa, greutatea prestigiului a dat apă la moară și dictatorilor! Ne paște o altă dictatură, - a Artei?

Dar „Opera flotantă” (ne întorcem, pe calea apei, la Barth!) este - în avantajul său - și o opera apertă, fiind deschisă unei colaborări fructuoase. Autorul, pe de o parte, poate interveni oricând în fluxul povestirii, pe baza principiului consecvenței imperfecte... Poate oricând „deturna” un final. Pe de altă parte, „spectatorul” își poate băga și el nasul, din când în când, în cabinele actorilor, poate să-și vâre „trompa” printre draperiile cortinei. Dar asta, cum spuneam, numai din când în când, fiindcă regizorul-autor își poate retrage oricând acordul tacit, dacă acesta se obrăznicește, nu-și cunoaște (singur) lungul nasului... Și nu în ultimul rând, la „definitivarea operei” - da sau ba plutitoare - își aduce obolul editorului. Acesta, în calitate de regizor - producător, director de film și platou, director de sunet și conștiință poate impune autorului schimbări esențiale în structura romanului.

...La acest sfârșit de veac și de mileniu - iată că, în sfârșit, am ajuns și noi la SFÂRȘIT! - arta pendulează frenetic, tribulează, trambulează, oscilează între drog și balsam. Agonizează...

MA
SA
DE
SCRIS

Pagini realizate de
Alex Ștefănescu

Zile furtive, sănătate & multă mișcare pentru fidele state... Raluca Moianu

Sănătate/Baftă fier în toate! - Interviuri nu ne rănesc ACUM și ne ascultă HERCU... Maria Zărnescu

Maria Zărnescu Popescu, Andreea Ionescu și Raluca Moianu, împreună cu delfinul de la Radio Contact, sau bucuria care vine pe 96,1 MHz

POTOL RAPID, ADICĂ FAST FOOD

Trecând pe drumul ce mărginește plaja de la Mamaia am observat o aglomerație nefirească în fața unuia dintre multele localuri ce astâmpără foamea turiștilor fără prea mulți bani. Apropiindu-mă, am constatat un fapt și mai curios: aproape toți cei care se înșiraseră la tradiționala coadă erau cuprinși de o voie bună cel puțin suspectă. Pricina - reclamele neobișnuite lipite pe vitrina bufetului. Am consemnat pentru dumneavoastră câteva dintre denumirile produselor: „Omletă din două ouă zăpăcite”, „Hot-dog dublu ce conține doi cremwursti înfierbântați surprinși în pâine”, „Clătite cu geam de Buzău”. Pentru cei care doresc un meniu întreg, acesta se numește „Potolita 89 - liber aleasă din ceafă de parlamentar, cartofi prăjiți disidenți,

salată de senatoare și o chiflă calistă. Buget: 4900 lei”. „Potolita are ca distribuție cabanosul în principal, cartofii prăjiți ca debutul salata de varză, decor, și chiflă artistă emerită. Regia: 3900 lei”.

Vrând să-i cunosc pe autorii acestor originale reclame am intrat în vorbă cu familia Cristea care, alături de asociații lor, familia Șerbănescu sunt patronii localului ce vinde „potol rapid, adică fast food, și lichide, adică drinks”.

„Am vrut să facem ceva... haios să descoperim frunțile. E o idee de vacanță, de binedispunere, iar de mai rămân și ceva bani din afacere asta e cu atât mai bine”, ne declară dl Șerbănescu.

A. ARION

TAKE THAT. QUO VADIS?

Deocamdată e sigur, grupul traversează momente dificile. Și nu din cauza eșecului la Mercury Music Awards din Marea Britanie care i-a amărât pe Gary și prietenii lui. Pentru a explica decizia, purtătorul de cuvânt al juriului acestui concurs anual a declarat că albumul „Nobody Else” nu se ridică la valoarea celui intitulat „Everything Changes” și că deci nu putea figura printre nominalizări. Din fericire, fanii nu împărtășesc această părere!

Acest necaz însă nu l-a afectat foarte tare pe Gary care și-a oferit o vilă în valoare de 1,5 milioane de dolari și pentru care proiectul solo se confirmă din ce în ce mai mult.

Noua proprietate a compozitorului grupului TAKE THAT e protejată de garduri din sârmă de oțel și diverse sisteme electronice. Cât despre casa sa din Plumley, aceasta se transformă puțin câte puțin într-un enorm studio de înregistrare; costul operațiunilor de transformare: alte 600 mii de dolari.

Și ceilalți?

Noutăți despre Howard? Trebuie să știți că, în vederea actualului turneu britanic al grupului său, și-a decolorat capetele coditelor părului său, cu ajutorul unui coafor renumit, Trevor Sorbie. De altfel, tot acesta s-a ocupat de aspectul lor în ceea ce privește părul, cu ocazia turneului european TAKE THAT de anul trecut. Despre Jason și Mark nimic de semnalat, decât poate ceea ce a declarat cel de-al doilea unui ziarist englez care l-a întrebat când a plâns ultima oară: „Când Robbie a părăsit grupul. Însă vom rămâne cei mai buni prieteni din lume și ne vom dori numai binele”. Un comentariu la care Gary a adăugat: „Nu-l vom înlocui niciodată”.

Never Forget, noul lor single, a fost însă deja remixat în așa fel încât vocea lui Robbie să nu se mai audă.

Cei 4 membri rămași n-ar trebui să-și facă probleme pentru viitorul lor: Back For Good a pătruns și în clasamentele din Statele Unite și e o piesă foarte cerută la radio. De bun augur, căci TAKE THAT vor apărea în serialul Alertă la Malibu.

Repaos?

De când a anunțat despărțirea de grup, Robbie a petrecut câteva zile în Țara Galilor, la Kidwelly, unde locuiesc prietenii tatălui său, care au avut ocazia de a-l mai găzdui împreună cu Mark. „Îl cunoaștem pe Robbie de când era mic. L-a fost greu să ia această hotărâre și suferă încă, dar își va reveni pentru că este convins că viitorul lui e în muzică și dans. Acum se gândește numai la odihnă” - a explicat doamna Brown. Prima sa apariție, de la știrea despărțirii, a fost pe 24 iulie, într-un restaurant de lângă Manchester. Era acompaniat de un cuplu de prieteni, Kinsella și de o blondă draguță. La prima vedere părea vesel și în plină formă.

leșirea din umbră

Robbie a decis să ia taurul de coarne și să ducă „afacerea” pe care o constituie plecarea sa în plan legal. După unele surse, el ar fi dorit să plece după turneul din Australia și Extremul Orient, prevăzut în curând. O idee care nu a convenit celorlalți membri TAKE THAT care i-au cerut să părăsească imediat grupul.

Consecințe: Robbie va fi frustrat de beneficiile financiare ale acestui turneu (vânzări de T-shirt-uri, programe etc.), o sumă estimată la 1,5 milioane dolari dacă fanii vor cheltui la fel de mult ca până acum.

Și iată adevărul!

În legătură cu motivul plecării lui, Robbie explică: „Mi-era din ce în ce mai greu să suport presiunea. Trebuia să faci pe băiatul gentil și atunci când de fapt ai fi avut chef de o șotie, ca toată lumea. Nu vreau ca atunci când îmi doresc o legătură cu o fată, să trebuiască să mă ascund deși îmi dau seama că fanii suferă. Și pe urmă nu mai vreau să fiu clovnul grupului. Am impresia că nu îmi e înțeleasă dorința de schimbare. George Michael, cu care am avut șansa de a vorbi la Saint Tropez, mi-a spus să

privesc în adâncul inimii mele înainte a mă decide. Am vorbit mult cu mama mea și abia după aceea cu băieții. Mi-a prevenit managerul cu vreo 6 luni în urmă! Hotărârea mea a întristat mult lume, dar sper că am fost înțeles până în urmă”.

Pe scurt, Robbie simțea că lângă TAKE THAT se plafonează, că nu poate gresa. Vrea să se lanseze într-o carieră solo pentru că are încredere în șansa sa.

Cât despre bani, speră să rămână aproape de originile sale modeste. Bineînțeles, după părerea lui, îi îngrădesc foarte mult libertatea. Ambițiile de actor s-au deocamdată neglijate. Fără Alertă la Malibu, fără Pamela Anderson, Robbie nu se simte deloc în pierdere!

DOINA ENEL

Episodul 6

O soluție genială

Rezumatul episodului precedent: Maria Stănescu a zis că ce-ar fi să plece ei în concediu. Familia s-a torsionat de râs.

Acuma, să nu credeți că vrem noi să cădem în patetisme ridicole și să insinuăm că alde Stăneștii nici nu știau ce-i aia concediu. Să nu exagerăm! Cel puțin o dată la trei ani plecau la munte, la mare sau în altă-mprejurare. Atâta doar că, de fiecare dată, acrobațiile financiare implicate de acest titanice proiect nu puteau să nu le stârneasă râsete mănzești înainte de, zâmbete triste în timp ce și hohote nervoase după ce.

- Oricât de puțin i-aș iubi eu pe Aștia..., comentă Sergiu, meditativ.

De sub fotoliu se auzi un mârâit în crescendo, jurai că-i Damon Hill care iese din curbă, semn că și Fluffy împărtășea aceleași sentimente.

- ...trebuie să recunosc, continuă arhitectul, că e-o tâmpenie să susții că e mai rău ca înainte.

- Bineînțeles, îl susținu soția, care călă formă A 2, să-și noteze cheltuielile pe piață. Nu e mai rău - e la fel, da-i zice a fel. Nu mi-ai răspuns cu concediul, adăugă ea.

Sergiu căscă ochii de parcă l-ar fi văzut pe premier recitând din Shakespeare:

- Adică tu vorbeai serios? Păi, de-abia a fost anul trecut și încă mai avem date de-atunci.

Ionel, care până atunci se uitase „Actualități” (la heavy-metaliști întotdeauna bine o nuanță de masochism), interveni discuție:

- Dacă vă bate gândul să vindeți CD-uri mele, să știți că intru în greva foamei. Mă bine-l dăm pe Fluffy, glumi el.

Era o glumă proastă. Cățelul țâșni de sub fotoliu și, nervos, începu să smotocească „Vocea României” (o cumpărau special să ai animalul pe ce să-și consume energiile).

- Sigur că vorbeam serios, anunță Maria, sigur că n-o să vindem nimic. Adică, un milion de lei credeți că nu ne-ajunge de-un concediu?

Stupoarea invadă micul apartament, ba chiar și vecinii. Pentru prima dată în ultimii cinci ani de la Frosinesti nu se mai auzea zgomot de cratițe izbite de pereți și „Nu da, Jano, că-ai avut Birou Executiv!”

- Un milion!? De unde?! reuși Sergiu șoptească, mai emoționat decât un turist că după ani și ani de vise, ar ajunge să văd Casa Albă.

Soția lui se așeză cu coatele pe genunchi, capul sprijinit în pumni, apoi recită cabalistice:

- Națiunea înseamnă acțiune!

(va urma acțiunea)

ZIZI

3 goluri în 780 de minute!

● **Nevoite să joace meciurile manșei preliminare a cupelor europene din cauza numărului redus de puncte acumulate în clasamentul UEFA, echipele românești au avut, și de această dată, o comportare sub așteptări** ● În cele opt partide tur - retur ele au reușit, cu greu, să marcheze 3 goluri ● Dacă Steaua și Petrolul nu vor câștiga cât mai multe meciuri în etapele superioare, atunci e foarte posibil ca la anul campioana țării să joace în Cupa UEFA ● Mentalitatea cu care jucătorii unor echipe au abordat meciurile nu a fost nici măcar cea a unor amatori, ci a unor diletanți ● Steaua se dovedește cu două clase mai sus decât restul echipelor din campionat ● Am ajuns să nu reușim nici măcar calificarea în primul tur!

Lăcătuș și tricoul său răvnit de adversari

experiență i-a făcut să nu înscrie decât o dată. A fost un meci greu, al cărui deznodământ putea să se întoarcă în orice moment în defavoarea noastră, însă jucătorii ploieșteni au dovedit o maturitate pe care nu le-o bănuiam. Bravo lor și succes mai departe!

Levski Sofia - Dinamo 1-1, în tur 1-0

La Sofia, Dinamo a încercat să mai spele din rușinea meciului tur și, până la un punct a reușit, căci erau puțini aceia care să nu creadă într-un dezastru în Bulgaria. Cu Lupu, care a făcut unul dintre cele mai bune meciuri de la reîntoarcerea sa în campionatul intern și Tene, apărând tot ce se putea apăra, au făcut ca speranța dinamoviștilor să dureze până în minutul 109, la golul lui Vasiliev. Este nepermis însă ca o echipă cu jucători experimentați (dacă ar fi să-i menționăm numai pe Kadar, Cheregi, Mateuș și Lupu) să nu știe să fructifice avantajul golului ce egala situația din tur. Oricum o mențione pentru arbitrajul, vădit părtinitor în favoarea bulgarilor, al italianului Loris Stafoggia.

Dinamo Minsk - Universitatea Craiova 3-1 la penalty-uri, în tur 0-0

Craiovenii au abordat meciul cu campioana Bielorusiei aproape convinși de imposibilitatea calificării. Iar când au realizat că Dinamo Minsk nu e așa de puternică precum a lăsat impresia în meciul tur a fost deja prea târziu. Cât despre loviturile de departajare lucrurile s-au petrecut de parcă jucătorii Craiovei (inclusiv, s-au poate cel mai mult portarul Arcanu) ar fi fost plătiți să rateze. Singurul lucru „bun” cu care s-a ales Craiova din acest meci este autogolul antologic marcat de Arcanu...

ALEXANDRU ARION ■

Replica săptămânii

Astăzi ne-am deschis spre exterior, replica venindu-ne pe „Eurosport”, canalul care a transmis direct Campionatele Mondiale de caiac-canoe de la Duisburg. Pentru prima oară în istoria unei întreceri sportive, o cursă, cea de caiac simplu 200 m, a fost reluată, întrucât un arbitru năuc l-a uitat pur și simplu pe unul dintre calificați neanunțat. Așa încât, reprezentantul României, Geza Magyar, inițial pe locul trei, și decl medaliat cu bronz, a fost nevoit să mai tragă o dată, ca și ceilalți, de altfel. A doua oară, ierarhia a fost alta (Geza a sosit al șaselea, dar, la contestație a primit totuși medalia de bronz). După cursă reporterii s-au repezit pe noli „posesori” ai locurilor de pe podium, iar cu acest prilej am consemnat replica săptămânii. Sosit al doilea, rusul Serghei Kaleșnik a refuzat orice declarație, în afara acesteia: „Mă iertați, dar mă grăbesc să mă odihnesc, la următoarea reluare a cursei am de gând să cuceresc medalia de aur!” Nici polonezul Piotr Malciowicz, învingător în ambele curse, n-a fost mai prejos în replică: „Pot fi considerat dublu campion mondial!”

STELIȘTII AU CÂȘTIGAT LA CAZINO

Steaua - Casino Salzburg 1-0, în tur 0-0

Miercuri, Steaua a demonstrat încă o dată clasa pe care o are faptul că e poate singura echipă românească la ora actuală capabilă de a aborda așa cum trebuie un meci de cupă europeană. În fața a 25.000 de susținători, jucătorii steliști au reușit să-i întrecă pe campionii Austriei după o partidă dramatică în care numai neșansa, la marile ocazii ale lui Lăcătuș (care, după o treieră superbă pe lângă doi fundași a șutat, dar Otto Konrad a părat), Militaru (bară, la începutul reprizei a doua) și Vlădoiu (care a complicat inutil în multe situații favorabile) a făcut ca scorul să nu ia proporții și să ne scape de grija ultimelor minute „de foc”. Coordonati în teren de către căpitanul Lăcătuș în mare formă de câteva meciuri încoace și de pe bancă de Țiți Dumitriu (cel care declarat la conferința de presă de după meci că „era nedrept să egalau, căci Steaua a fost net superioară”), campioana țării a intrat din nou în grupul favorizat al echipelor de elită din Europa, lucru ce înseamnă pe lângă glorie și foarte mulți bani. Din păcate, în meciul viitor Lăcătuș și Panait nu vor fi în teren datorită artonașelor galbene cu mult prea multă dărnicie acordate de arbitrul portughez Jorge Emanuel Monteiro Coroado.

USUOCUL SE DREGE CU PETROL

Petrolul - Wrexham 1-0, în tur 0-0

După valorosul egal obținut în meciul tur din Țara Galilor, Petrolul, cea mai slab cotate echipă din cele patru participante ale manșei în cupele europene, a reușit să se califice după o partidă în care a controlat-o de la început și până la sfârșit. În repriza a doua, mai ales, „găzarii” i-au dominat teritorial pe cei de la Wrexham (ce activează în liga a treia engleză) și doar lipsa de

PLAS-TOGRAFII, AFARĂ!

Da, da, chiar au fost dați afară, cel puțin din fotbalul nostru. Știți ce-s plastografii. Băieții aceia simpatici care imită slova cuiva, după chinuri mari („Curat plastografie!”), dar știți cum, se chinuie de mama focului, de trebuie să vină alți băieți simpatici, unii chiar cu grade babane, de le zice grafologi, care să poată spune clar: „Domnule, ăsta nu-i scrisul ăluia care se pretinde, uite «l»-ul are o buclă mai așa, «a»-ul nu seamănă perfect”. Etc. etc. Treabă bună, de meseriași școliți îndelung. Ei bine, la noi nu mai e cazul. Nu se mai plastografiază, se falsifică pe față! E drept, de când cu contractele astea - ba

de joc, ba de muncă - de când cu profesionismul, s-a mărit hârțogăria de speriat, nu mai au președinții de cluburi cum să prididească, ba și jucătorii s-au făcut mai căpoși, nu mai dau cu bățul ca, vorba aia, primarul. Da' nu se împiedică nimeni de asta, soluția e simplă, cu rezultate concrete.

Iată, acum un an și

HERCULE LE CHAT

jumătate, un jucător, Pisău, a semnat pe un an - durată stagiului militar - cu Steaua Mizil, după care președintele Nițu a schimbat fila de contract, înlocuind-o cu una cu mențiunea „definitiv” și când a vrut fotbalistul s-o șteargă i-a pus hârtia sub nas. Că tot vorbim de nas, și l-a băgat și poliția, iar băieții ăia,

grafologii, au stabilit clar că semnătura lui Pisău e falsă. Un nenorocit de la o revistă de-asta destabilizatoare a și publicat facsimile. Bineînțeles, nu s-a întâmplat nimic, ceea ce, cum e firesc, a dovedit că e musai să-și vadă președinții de treabă. Și așa, numai în ultima lună au mai apărut două cazuri, unul cu reșiteanul Marcă, altul cu un clujean, Dulcă, parcă. Primului, tot așa, i s-a falsificat semnătura, da' știți cum, de ziceai că a fost scrisă de un chinez. La al doilea, pur și simplu la cifra „1” (un an de contract) s-a adăugat un „0”! Și, cum spuneam, treaba, din punct de vedere al federației, e perfect legală. Deși, un contract în care cifrele nu sunt urmate de „traducerea” în litere, cel puțin în datele esențiale, e cam nul. Ce, cam, e nul de tot. Însă, ce mai contează...

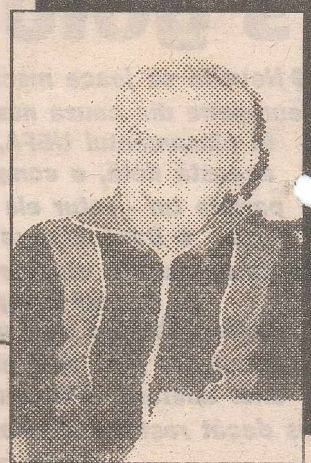
Aspect de la conferința de presă (de la stânga la dreapta): Iulian Cavarnali - director de concurs, arbitru principal; Victor Macri, directorul de marketing al firmei SCOP; Lucian Vasiliu, secretar general F.R. Tennis.

Săptămâna trecută, elegantele terenuri ale Centrului Național de tenis din Capitală au cunoscut o animație deosebită: de miercuri, până duminică inclusiv, au avut loc întrecerile celei de-a doua ediții a Turneului de tenis pentru copii COMPAQ-SCOP. Competiția - organizată în colaborare de federația de specialitate și firma „SCOP” (distribuitor autorizat în România al calculatoarelor Compaq) - s-a desfășurat pe două grupe de vârstă: 8-10 ani și 11-12 ani (băieți și fete), fiecare tablou reunind maximum 12 de concurenți sau concurente. Premiile însumând peste 4 milioane lei au constat în echipament sportiv specific tenisului (rachete, mingi, treninguri etc.). De menționat că turneul figurează în calendarul Federației Române de Tenis și va deveni, în mod cert, tradițional. (P.L.DUMITRESCU)

Dr. prof. Petre Paul Teodorescu, celebru yoghin, susține:

„Trăim tocmai pentru a atinge perfecțiunea! Modelul nostru trebuie să fie Mântuitorul”

□ Seniorii karmei decid și chiar obligă spiritele mai puțin evoluat să-și aleagă încarnarea

Dr. Petre Paul Teodorescu se bucură, în cercul

- Stimat dle profesor, promiteam să revenim la fascinantul subiect al reîncarnării cu o întrebare incitantă, credem noi. Cum te încarnezi? Cum îți alegi structura, părinții?

- Există, în lumea de dincolo, forțe care te obligă să iei o anumită formă de încarnare și pentru acest lucru se dă o luptă acerbă. Forțele de care vorbeam se numesc seniori ai karmei. Ca să înțelegi, simt nevoia să fac, aici, o paranteză. Noi, oamenii, suntem foarte diferiți, structurile noastre întinzându-se pe o scară largă, de la omul primitiv până la geniu și chiar mai departe. Trebuie să înțelegi că există anumite niveluri distincte pe care se plasează oamenii. Deci, seniorii karmei au grijă de spiritele umane, îndrumându-le, îndemnându-le sau chiar obligându-le să se încarneze în anumite condiții, considerate de ei favorabile pentru cel mai puțin evoluat. Asupra lui se acționează așa încât să ajungă în ținutul, cu părinții cei mai potriviți pentru evoluție. După atingerea unui anumit nivel de evoluție oamenii devin aproape independenți sau chiar total independenți în a alege. Deci, poți să-ți calculezi tu, de acolo, unde să te încarnezi, din ce părinți și în ce mediu, ce religie să ai, ce cultură etc. Ținând seama de toți acești factori și de tot ceea ce tu crezi că-ți lipsește și că trebuie să-ți completezi, se alege încarnarea.

- Deci, copiii își aleg părinții. Este acest lucru foarte dificil?

- Da, este o problemă să-ți găsești părinții potriviți, care, la rândul lor, să nu-ți transmită o karmă a celor două inimi diferite. Evident, o mare influență are și ceea ce posedă părinții în karmele lor. Gândiți-vă numai că fiecare părinte are doi părinți și tot așa, cât de complicată este ființa umană și câte calități ne vin din ancestral, pe cine știe care linie. Ce reprezintă un geniu? Cum se ajunge să fii geniu? Influențele mediului sunt foarte importante: mediul direct, pământesc, și mediul anturajului spiritual, din lumea paralelă, care continuă să-și pună pecetea pe viața pe care o ai, în desfășurare.

Omul trebuie să-și impună personalitatea pentru a-și atinge idealul

- Tu, ca om, ce mai poți face, ce trebuie să faci?

- Tu trebuie să-ți impui propria ta personalitate. Să iei, drept exemple, ființe foarte evoluat, dacă tu ești înclinat în această direcție, adică dacă ai dorința de a te ridica. Vei constata că ești împiedicat de alte influențe: senzualitatea, lăcomia, ura, invidia, toate sentimentele negative care ne compun. Tu, cu

adevărată ta personalitate, trebuie să te desprinzi de structurile negative pe care ți le descoperi. Poate că le-ai primit ca moștenire. Nu contează. De toate aceste componente trebuie să ții seama în cazul unei încarnări.

- În final, unde ajunge omul?

- Omul trebuie să evolueze spre a deveni acea ființă superioară care poartă numele de androgin. A ajunge androgin înseamnă a fi complet în plan fizic, a fi capabil să faci față oricărei situații, cu relativă ușurință, adică a nu fi depășit de nimic. Încă sunt destul de rare ființele care au asemenea calități. Tu ai datorită să-ți constăți mereu lipsurile, comparativ cu idealul pe care ți l-ai creat. Noi ne putem lua, ca ideal, Mântuitorul, Domnul nostru Iisus Christos. Pe linie feminină, un ideal este Sfânta Fecioară. Este bine să reținem: în Trinitatea Divină apare Sfântul Duh. Ezoteric, Sfântul Duh este o contopire cu eternul feminin. Adică, Sfânta Fecioară poate fi contopită cu Sfântul Duh. Când esența feminină ajunge la acest nivel, a atins cea de-a treia formă de Divinitate, adică a evoluat până la un nivel divin.

- Există în biserică noastră concepția că trebuie să se delimiteze Dumnezeu Tatăl de Dumnezeu Fiul. Ce ne puteți spune?

- Vă mai spun și despre o altă concepție: Duhul Sfânt de la Tatăl purcede! Este concepția Bisericii Ortodoxe. Catolicii spun că Duhul Sfânt de la Tatăl și de la Fiul purcede. Realitatea este mai apropiată de concepția ortodoxă. A spus Mântuitorul: „Eu trebuie să merg Sus, spre a vă fi trimis Duhul Sfânt”. Deci, El a revenit la Tatăl pentru a fi eliberat Duhul Sfânt.

- Dar, ce reprezintă în om Sfânta Trinitate?

- Vă voi răspunde, pe larg, cu altă ocazie. Este un subiect ce merită dezvoltat așa cum se cuvine. Nu-l pot expedia în două vorbe.

Androginul reprezintă perfecțiunea

- Am reținut promisiunea dv. Să revenim la androgin.

- Androginul ar reprezenta perfecțiunea. Repet, pe măsură ce ființa omenească înaintează, ajunge să-și dea seama ce îi lipsește pentru a se situa pe poziția de androgin. Și-a luat un model și caută să-l atingă. Pentru fiecare existență, după ce a ajuns să fie conștient, își ia ca obiectiv să facă ceva care să fie apropiat de modelul ales, adică să atingă, în direcția respectivă, dacă se poate, perfecțiunea.

- Dar ce este perfecțiunea?

- Gândiți-vă la „ceva” care nu mai are nevoie de nimic, ajungând la nivel maxim. De exemplu, când nu mai ai nimic de

învățat la matematică. Știi tot! Așa trebuie să duci la perfecțiune fiecare element din ființa ta. Să elimini, complet, din comportamentul tău, mânia, de exemplu. Nimic nu poate să te scoată din sărite. Absolut, nimic! Nimic de pe Pământ, nimic din Ceruri! Mântuitorul este cel mai bun exemplu. El a realizat totul la perfecțiune. Aceasta este Calea noastră! Perfecțiunea fiecărui element luat separat duce la perfecțiunea întregului.

- De ce trăim?

- Tocmai pentru a atinge perfecțiunea!

- Ce reprezintă eu?

- O ființă în devenire. Existență după existență aduce perfecționarea, așa că, cel puțin teoretic, te poți perfecți definitiv. Noi trăim prin acest corp, pe care-l avem în prezent și pe care îl hrănim sub diferite forme.

Permanent, ne „aprovizionăm” cu energia pranică, preluată direct din atmosferă. Totul trebuie început tocmai prin a realiza acest automatism, această preluare de forțe, nu prin alimentație, adică nu prin ceea ce folosim în vederea întreținerii corpului fizic. Așa cum îți preiei energia karmică prin intermediul plămânilor, fără să fie nevoie de nimic material, aparent, realizându-se o oarecare stare de apropiere de perfecțiune, neatinse încă, așa trebuie procedat și în privința pranei. Trebuie să ajungi să preiei, automat, energia din mediul exterior, fără a mai fi nevoie să recurgi la alimente. Sigur că ființa, în forma ei prezentă, greu poate atinge acest stadiu. Ar implica transformări esențiale în structura fizică. Întreaga energie folosită pentru digestie, toate organele care sunt implicate în digestie, procesul de asimilare-dezasimilare, toate acestea sunt, în fapt, structuri legate de animalul-om și, în general, de animale. Ele trăiesc în acest fel.

Treptat-treptat, toți oamenii vor atinge perfecțiunea

- Ce facem, din nou, obsedant, revin la întrebarea despre posibilitățile noastre omenești de a întreprinde ceva în aceste direcții?

- Există destule posibilități pentru a ne crea automatismul de care vorbeam... Să nu uităm Forța Creatoare! Să ținem cont și de așa-zisele forme subtile care mențin omul în forma sa prezentă, legat de manipularea structurilor sale energetice.

Intervin elemente legate și de yoga, cu accent pe Tantra yoga. Este calea de a învăța să utilizezi Forța Creatoare tocmai pentru preluarea acestor forme de energie, prin crearea automatismelor care introduc energia în ființa ta. Nu discutăm acum, tehnicile. Cert este că vei realiza treptat, această ființă ce diferă de ființa umană așa cum o cunoaștem, având structurile clasice înlocuite cu altele necesare ființei superioare, ființei finale. Ca aspect, omul pare a fi cu totul altul. Poți folosi, aparent, o serie de atribuții omenești, cum a dovedit Mântuitorul.

- În ce sens?

- Dacă este nevoie, poți să demonstrez că ești capabil să îngurgitezi hrană. Realitatea este că El nu are nevoie de mâncare și nici de băutură! Tu, ca ființă care urmărești, prin încarnări succesive, să atingi perfecțiunea, ajungi, la un moment dat, la o ultimă încarnare. Atunci ești perfect. De aceea se spune în Biblie „Cei din urmă vor fi cei dintâi”. Sensul este că, treptat-treptat, toți oamenii vor atinge acest nivel superior.

Promitem să revenim, într-un număr viitor, împărtășind tuturor cunoașterea atât de profundă a dlui prof. Petre Paul Teodorescu.

BRÎNDUȘA NICOLAE

Ultima oră:

Cuponiada, mai ceva decât Daciada